

КИТОБИ ДУЮМИ ВАҚОЕЪНОМА БОБИ ЯКУМ

*Подшоҳ шудани Сулаймон ва тақдим кардани қурбониҳо дар
Ҷибъӯн.*

1. Ва Сулаймон ибни Довуд дар салтанати худ мустаҳ-кам шуд, ва Худованд Худои ӯ бо ӯ буд, ва ӯро бузург гардонида, баланд бардошт.
2. Ва Сулаймон ба тамоми Исроил: ба мириҳазорҳо ва мирисадҳо, ва доварон, ва ҳамаи раисоне ки дар тамоми Исроил буданд, ба сардорони хонаводаҳо амр фармуд,
3. Ва Сулаймон, ва тамоми ҷамоат ҳамроҳи ӯ, ба суи баландие ки дар Ҷибъӯн буд, рафтанд, зеро хаймаи ҷомеи Худо, ки Мусо, бандаи Худо, онро дар биёбон сохта буд, дар он ҷо воқеъ буд.
4. Аммо сандуки Худоро Довуд аз Қиръят-Еорим ба маконе ки Довуд барояш тайёр карда буд, баровард, зеро ки барои он дар Ерусалим хаймае барафрошта буд.
5. Вале қурбонгоҳи мисине ки Басалъил ибни Урӣ ибни Ҳур сохта буд, дар Ҷибъӯн пеши маскани Худованд воқеъ буд; ва Сулаймон ва ҷамоат онро зиёрат карданд.
6. Ва Сулаймон дар он ҷо ба ҳузури Худованд назди қурбонгоҳи мисине ки пеши хаймаи ҷомеъ буд, баромада, ҳазор сар қурбонии сӯхтанӣ бар он тақдим намуд.

Рӯъёи Сулаймон ва илтимоси ӯ дар бораи атои ҳикмат.

7. Дар ҳамон шаб Худо ба Сулаймон зоҳир шуд, ва ба ӯ гуфт: «Талаб намо, чӣ чизе ба ту бидиҳам».
8. Ва Сулаймон ба Худо гуфт: «Ту ба падарам Довуд эҳсони азиме кардӣ, ва маро ба ҷои ӯ подшоҳ сохтӣ.
9. Алҳол, эй Худованд Худо, бигзор он сухане ки Ту ба падарам Довуд гуфтай, ба амал ояд, зеро ки Ту маро бар қавме ки мисли ғубори замин сершуморанд, подшоҳ сохтай.

10. Алҳол ҳикмат ва дониш ба ман ато намо, то ки ба ин қавм тавонам роҳбарӣ кунам, зеро кист, ки ин қавми бузурги Туро битавонад доварӣ намояд?»

11. Ва Худо ба Сулаймон гуфт: «Абзаски ин дилхоҳи ту буд, ва ту сарват, дорой ва ҷалол, ва ҷони душманонатро талаб накардӣ, ва низ умри дароз талаб накардӣ, балки ҳик-мат ва дониш барои худ талабидӣ, то қавми Маро, ки бар онҳо туро подшоҳ сохтаам, доварӣ намоӣ, —

12. Бинобар ин ҳикмат ва дониш ба ту ато карда шуд, ва Ман сарват ва дорой ва ҷалол ба ту хоҳам бахшид, ба ан-дозае ки подшоҳони пеш аз ту мисли он надоштанд, ва баъд аз ту мисли он нахоҳанд дошт».

13. Ва Сулаймон аз зиёрати баландие ки дар Цибъӯн буд, аз хузури хаймаи ҷомеъ ба Ерусалим омад, ва бар Исроил подшоҳӣ кард.

14. Ва Сулаймон аробаҳо ва саворагон ҷамъ кард: ӯ ҳазо-ру чорсад ароба ва дувоздаҳ ҳазор нафар саворагон дошт; ва ӯ онҳоро дар шаҳрҳои аробаҳо ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.

15. Ва подшоҳ нуқра ва тиллоро дар Ерусалим ба сангҳои кӯча баробар гардонид, ва ҷӯби арзро ба ҷӯби ҷумиз, ки дар пастӣ бисъёр мерӯяд, баробар сохт.

16. Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз Қаве меоварданд: тоҷирони подшоҳ онҳоро аз Қаве ба баҳои муайян мехариданд.

17. Ва як аробаро аз Миср ба баҳои шашсад сикл нуқра харида меоварданд, ва як аспро — ба баҳои саду панҷоҳ сикл; ва ҳамчунин барои ҳамаи подшоҳони ҳиттиён ва под-шоҳони арамиён ба воситаи онҳо меоварданд.

БОБИ ДУЮМ

Сулаймон барои сохтани маъбад тайёрӣ мебинад.

1. ВА Сулаймон қарор дод, ки хонае ба исми Худо-ванд, ва хонае барои салтанати худаш бино кунад.

2. Ва Сулаймон ҳафтод ҳазор нафар барои боркашӣ, ва ҳаштод ҳазор нафар барои сангтарошӣ дар кӯҳистон, ва се ҳазору шашсад нафар барои назорати онҳо дар шумор овард.
3. Ва Сулаймон назди Ҳуром, подшоҳи Сӯр, фиристода, гуфт: «Чунон ки бо падарам Довуд рафтор намуда, барои ӯ чӯби арз фиристодаӣ, то ки хонае барои сукунати худ бино кунад, ончунон бо ман рафтор намо.
4. Инак, ман хонае ба исми Худованд Худои худ бино менамоям, то ки онро ба Ӯ тақдис кунам, бухури хушбӯе ба хузури Ӯ бисӯзонам, ва нони тақдими доимӣ ва қурбо-ниҳои сӯхтании субҳу шомро дар шанбеҳо ва навмоҳҳо ва идҳои Худованд Худои мо тақдим намоям, ки ин ба сурати абадӣ ба Исроил амр фармуда шудааст.
5. Ва хонае ки ман бино менамоям, бузург аст, зеро ки Худои мо аз ҳамаи худоён бузургтар аст.
6. Ва кист, ки қувват дошта бошад хонае барои Ӯ бино намояд, дар сурате ки фалак ва фалакулафлок наметавонад Ӯро гунҷоиш диҳад? Ва ман кистам, ки хонае барои Ӯ бино намоям? Магар фақат барои он ки ба хузури Ӯ бухур бисӯзонам.
7. Ва алҳол касеро ба ман бифирист, ки дар сохтани ашъё аз тилло ва нуқра ва мис ва оҳан ва арғувон ва қирмиз ва лочвард моҳир бошад, ва кандакориро донад, то ки вай бо хунармандоне ки назди ман дар Яҳудо ва Ерусалим ҳастанд, ва онҳоро падарам Довуд тайёр кардааст, бошад.
8. Ва дарахтони арз, сарв ва сандал аз Лубнон барои ман бифирист, зеро ман медонам, ки бандагони ту аз ӯҳдаи буридани дарахтони Лубнон мебароянд; ва инак, бандагони ман бо бандагони ту хоҳанд буд,
9. То ки чӯбу тахтаи зиёде барои ман тайёр кунанд, зеро хонае ки ман бино менамоям, бузург ва аҷоиб хоҳад буд.
10. Ва инак, ман барои таъминоти дарахтбуроне ки дарахтбурӣ мекунанд, барои бандагони ту бист ҳазор кӯр гандум, ва бист ҳазор кӯр ҷав, ва бист ҳазор бат шароб, ва бист ҳазор бат равған медиҳам».

11. Ва Ҳуром, подшоҳи Сӯр, бо мактубе ҷавоб гардонида, ба Сулаймон фиристод: «Азбаски Худованд қавми Худро дӯст медорад, туро бар онҳо подшоҳ гардонидааст».

12. Ва Ҳуром гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, офаринандаи осмон ва замин, ки ба подшоҳ Довуд писари ҳақими соҳиби ақлу фаҳмо ато намудааст, ки вай хонае барои Худованд ва хонае барои салтанати худаш бино менамояд.

13. Ва алҳол ман Ҳуромро, ки марди ҳақими соҳибфаҳме аз хунармандони падари ман аст, фиристодам,

14. Ки вай писари зане аз духтарони Дон аст, ва падараш марди сӯрӣ буд; вай дар сохтани ашъё аз тилло ва нуқра ва мис ва оҳан ва санг ва чӯб ва арғувон ва лочвард ва катон ва қирмиз, ва дар иҷрои ҳар навъ кандакорӣ ва ҳар саноеи нафисае ки ба зиммаи вай бо якҷоягии хунармандони ту ва хунармандони оғоям, падарат Довуд, гузошта шавад, усто мебошад.

15. Ва алҳол, гандум ва ҷав ва равған ва шаробро, ки оғоям дар бораи онҳо сухан рондааст, ба бандағони худ бифирист.

16. Ва мо дарахтонро аз Лубнон ба миқдори даркориҳои ту бурида, ба шакли амадҳо бо роҳи баҳр ба Ёфӯ хоҳем овард, ва ту онҳоро ба Ерусалим хоҳӣ бурд».

17. Ва Сулаймон ҳамаи мардони ғарибиро, ки дар замини Исроил буданд, баъд аз саршумории онҳо, ки падараш Довуд ба амал оварда буд, дар шумор овард, ва онҳо саду панҷоҳу се ҳазору шашсад нафар баромаданд.

18. Ва аз онҳо ҳафтод ҳазор нафарро ҳамчун боркашон, ва ҳаштод ҳазор нафарро ҳамчун сангтарошон дар кӯҳистон, ва се ҳазору шашсад нафарро ҳамчун нозироне ки қавро кор мефармоянд, таъин намуд.

БОБИ СЕЮМ

Ибтидои сохтмони маъбад.

1. ВА Сулаймон ба бино кардани хонаи Худованд дар Ерусалим, бар кӯҳи Мӯриё шурӯъ намуд, ки дар он ҷо Худо-

ванд ба падараш Довуд зоҳир шуда буд, ва Довуд ин ҷойро дар хирмангоҳи Орнони ябусӣ муқаррар карда буд.

2. Ва ӯ дар рӯзи дуҷуми моҳи дуҷум, дар соли чоруми подшоҳии худ ба бино кардан шурӯъ намуд.

Дар бораи андозаҳои маъбад ва масолеҳи бинокорӣ.

3. Ва ин аст асосҳои ки Сулаймон барои бино кардани хонаи Худо гузошт: дарозияш бо зироъҳо, бар ҳасби андо-заи аввала, шаст зироъ, ва фароҳияш — бист зироъ.

4. Ва дарозии равоқе ки пеши толор буд, мувофиқи фа-роҳии хона — бист зироъ, ва баландияш — саду бист; ва онро аз дарун бо тиллои холис пӯшонид.

5. Ва толори калонро бо ҷӯби сарв рӯйбаст намуд, ва онро бо тиллои холис пӯшонид, ва бар рӯяш нақши нахлҳо ва шилшилаҳоро ҳақ кард.

6. Ва хонаро барои зебӣ бо сангҳои гаронбаҳо тарсеъ дод, ва тиллои он тиллои Парвоим буд.

7. Ва хонаро, — болорҳо, остонаҳо, деворҳо ва дарҳои онро, — бо тилло рӯйбаст намуд, ва бар деворҳо каррубиён-ро ҳақ кард.

8. Ва хонаи қудси қудсӣ сохт: дарозияш, мувофиқи фароҳии хона, бист зироъ, ва фароҳияш бист зироъ буд; ва онро бо тиллои хуб, ба миқдори шашсад киккар, рӯйбаст намуд.

9. Ва вазни меҳҳо панҷоҳ сикл тилло буд; ва болоҳо-наҳоро бо тилло рӯйбаст намуд.

10. Ва дар хонаи қудси қудсӣ ду каррубии муҷассам-корӣ сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид.

11. Ва болҳои каррубиён бист зироъ дарозӣ дошт; як бол, ки: панҷ зироъ буд, ба девори хона мерасид, ва боли дигар, ки панҷ зироъ буд, ба боли каррубии дигар мерасид;

12. Ва боли каррубии дигар, ки панҷ зироъ буд, ба девори хона мерасид, ва боли дигараш, ки панҷ зироъ буд, ба боли каррубии дигар мечаспид.

13. Болҳои ин каррубиён ба дарозии бист зироъ паҳн шуда буд, ва онҳо бар пойҳои худ меистоданд, ва рӯйхошон ба сӯи хона буд.

14. Ва пардари аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва ка-тон сохт, ва нақши каррубиёнро бар он кашид

15. Ва пеши хона ду сутун сохт, ки дарозии онҳо сию панҷ зироъ буд; ва тоҷе ки бар сари ҳар яке аз онҳо буд, панҷ зироъ дарозӣ дошт.

16. Ва шилшилаҳо, мисли онҳое ки дар ҳарам буд, сохта, бар сари сутунҳо гузошт; ва сад анор сохта, бар шилши-лаҳо ниҳод.

17. Ва сутунҳоро пеши маъбад барқарор намуд, — якеро аз тарафи рост, ва дигареро аз тарафи чап; ва номи су-туни тарафи ростро Ёкин хонд, ва номи су-туни тарафи чап-ро — Бӯаз.

БОБИ ЧОРУМ

Давоми сохтмон.

1. Ва қурбонгоҳи мисин сохт, ки дарозияш бист зироъ, ва фароҳияш бист зироъ, ва қадаш даҳ зироъ буд.

2. Ва ҳавзи аз мис рехтае сохт, ки аз лаб то лабаш даҳ зироъ буд, шакли комилан доиравӣ дошт, ва қадаш панҷ зироъ буд, ва риштаи сӣ-зирой онро гирдогирд дар бар ме-гирифт.

3. Ва зери он сурати говон буд, ки онро гирдогирд дар бар мегирифт, ба тавре ки ба ҳар зироъ даҳ адад аз онҳо буд, ва онҳо ҳавзро гирдогирд дар бар мегирифт; ин говон ду қатор буда, баробари рехта шудани он рехта шуда буд.

4. Он бар дувоздаҳ гов меистод, ки се адади онҳо ба тарафи шимол менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ғарб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ҷануб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи шарқ менигарист, ва ҳавз аз боло бар онҳо меистод; ва ҳамаи пуштҳои онҳо дар таги он буд.

5. Ва ғафсии он як вачаб буд, ва лабаш мисли лаби чилди гули савсан сохта шуда буд; ҳаҷми он гунҷоиши се ҳазор батро дошт.
6. Ва даҳ лаган сохт, ва аз онҳо панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт, то ки дар онҳо шустушӯ кунанд, — он чиро, ки ба қурбонии сӯхтанӣ таал-луқ дошт, дар онҳо мешустанд; ва ҳавз барои он буд, ки коҳинон дар он шустушӯ намоянд.
7. Ва даҳ чароғдони тилло мувофиқи дастури онҳо сохта, дар маъбад панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт.
8. Ва даҳ миз сохта, дар маъбад панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт; ва сад косаи тилло сохт.
9. Ва сахни коҳинон, ва сахни бузург, ва дарҳо барои сахн сохт; ва дарҳоро бо мис пӯшонид.
10. Ва ҳавзро дар тарафи рост, дар кунчи шарқи чанубӣ ҷойгир кард.
11. Ва Ҳуром дегҳо ва хокандозҳо ва косаҳо сохт; ва Ҳу-ром кореро, ки назди подшоҳ Сулаймон дар хонаи Худо ба ҷо меовард, ба анҷом расонид:
12. Ду сутун, ва ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд; ва ду шабака барои пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд;
13. Ва чорсад аноре ки барои ду шабака буд: ду қатор анорҳо барои ҳар шабака аз баҳри пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки болои сутунҳо буд;
14. Ва пояҳоро сохт, ва лаганҳоро бар пояҳо сохт;
15. Як ҳавз, ва дувоздаҳ говро, ки дар тағи он буд;
16. Ва дегҳо ва хокандозҳо ва чанголҳо, ва тамоми колои онҳоро, ки Ҳуром, хунарманди падараш, назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд сохт, аз миси сайқалӣ буд.
17. Онҳоро подшоҳ дар водии Ёрдун дар умқи гиле ки дар миёни Суккӯт ва Саредото буд, рехт.
18. Ва Сулаймон тамоми ин колоро он қадар бисъёр сохт, ки муайян кардани вазни мис ғайриимкон буд.

19. Ва Сулаймон тамоми колоеро, ки дар хонаи Худо буд, ва қурбонгоҳи тилло, ва мизҳоро, ки нони тақдим бар онҳо буд, сохт,

20. Ва чароғдонҳо ва чароғҳои онҳоро аз тиллои пок, то ки мувофиқи дастур пеши ҳарам даргиронида шавад;

21. Ва гулҳо ва чароғҳо ва анбӯрҳоро аз тилло, яъне аз зари холис;

22. Ва оташгиракҳо ва косаҳо ва қошукҳо ва мачмарҳоро аз тиллои пок; ва дарвозаи хонаро, — дарҳои дохилӣ ба сӯи қудси қудсҳо, ва дарҳои маъбад ба сӯи толор, — аз тилло.

БОБИ ПАНЧУМ

Сандуқи аҳд ба маъбад оварда шуд.

1. ВА тамоми коре ки Сулаймон барои хонаи Худованд ба чо овард, анҷом ёфт; ва Сулаймон он чиро, ки падараш Довуд вақф карда буд, овард, ва нуқра ва тилло ва тамоми колоро ба хазоини хонаи Худо супурд.

2. Он гоҳ Сулаймон пирони Исроил, ва ҳамаи сардорони сибтҳо, раисони хонаводаҳои банӣ-Исроилро дар Ерусалим чамъ кард, то ки сандуқи аҳди Худовандро аз шаҳри Довуд, ки Сион бошад, бароваранд.

3. Ва тамоми мардуми Исроил дар иди моҳи ҳафтум назди подшоҳ чамъ шуданд.

4. Ва ҳамаи пирони Исроил омаданд, ва левизодагон сандуқро бардоштанд.

5. Ва сандуқ, ва хаймаи чомеъ, ва тамоми колои муқад-дасро, ки дар хайма буд, бардоштанд, — онҳоро коҳинон ва левизодагон бардоштанд.

6. Ва подшоҳ Сулаймон ва тамоми ҷамоати Исроил, ки ба хузури ӯ назди сандуқ чамъ шуда буданд, гӯсфандон ва говонро қурбонӣ карданд, ки миқдори онҳоро, ба сабаби бисъёриашон, ба ҳисоб овардан ва муайян намудан мумкин набуд.

7. Ва коҳинон сандуқи аҳди Худовандро ба маконаш, ба ҳарामी хона, ба қудси қудсҳо, зери болҳои каррубиён дароварданд.

8. Ва каррубиён болҳошонро бар макони сандуқ паҳн мекарданд, ва каррубиён сандуқ ва дастакҳояшро аз боло мепошониданд.

9. Ва дастакҳоро пеш кашида дароз карданд, ба тавре ки сари дастакҳо аз сандуқе ки пеши ҳарам буд, аён мешуд, вале аз берун аён намешуд; ва онҳо то имрӯз дар он қост.

10. Дар сандуқ чизе набуд, ғайр аз лавҳҳои ки Мусо дар Хӯриб дар он гузошт, вақте ки Худованд бо бани-Исроил, ҳангоми берун омаданишон аз Миср, аҳд баст.

11. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун коҳинон аз қудс берун омаданд, — зеро ҳамаи коҳиноне ки дар он ҷо буданд, худро, сарфи назар аз навбатҳошон, тақдис карданд,

12. Ва ҳамаи левизодагони муғаннӣ, яъне Ософ, Ҳеймон, Едутун, ва писаронашон, ва бародаронашон, либоси катон дар бар карда, бо санҷҳо ва барбатҳо ва удҳо ба тарафи шарқии қурбонгоҳ меистоданд, ва саду бист нафар коҳинон ҳамроҳи онҳо истода, карнай менавохтанд,

13. Ва ин карнайнавозон ва муғанниён мисли як тан ба-рои ҳамду санои Худованд яқдилона овоз мебароварданд, ва ҳамин ки садои карнайҳо ва санҷҳо ва дигар асбоби мусиқиро баланд карда, Худовандро ҳамд гуфтанд, ки Ҷ некӯст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст, — он гоҳ хона, хонаи Худо-ванд, аз абр пур шуд,

14. Ва коҳинон, ба сабаби абр, натавонистанд барои хиз-мат биистанд, зеро ки ҷалоли Худованд хонаи Худоро пур карда буд.

БОБИ ШАШУМ

Нутқ ва дуои Сулаймон.

1. ОН гоҳ Сулаймон гуфт:

«Худованд гуфтааст, ки дар меғ сокин мешавад.

2. Вале ман хонае барои сукунати Ту бино намудаам, маконе барои он ки Ту дар он то абад сокин шавӣ».
3. Ва подшоҳ рӯи худро гардонида, тамоми ҷамоати Исроилро баракат дод, — ва тамоми ҷамоати Исроил меистоданд, —
4. Ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки бо даҳони Худ ба падарам Довуд сухан рондааст, ва бо дасти Худ онро ба ҷо овардааст! Ё гуфтааст:
5. "Аз рӯзе ки Ман қавми Худ Исроилро аз замини Миср берун овардаам, шахреро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои бино кардани хонае барнагузидаам, то ки исми Ман дар он бошад, ва касеро барнагузидаам, то ки вай бар қавми Ман Исроил раис бошад;
6. Валекин Ерусалимро баргузидам, то ки исми Ман дар он бошад, ва Довудро баргузидам, то ки вай бар қавми Ман Исроил бошад".
7. Ва дар дили падарам Довуд орзуе буд, ки хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кунад.
8. Вале Худованд ба падарам Довуд гуфт: "Чун дар дили ту орзуе буд, ки хонае ба исми Ман бино намой, хуб кардӣ, ки чунин орзуе дар дили худ доштӣ;
9. Аммо ту хонаро бино нахоҳӣ кард, балки писари ту, ки аз камари ту берун ояд, — ӯ хонаро ба исми Ман бино хоҳад кард".
10. Ва Худованд каломи Худро, ки ба забон ронда буд, ба ҷо овард, ва ман ба ҷои падарам Довуд ба майдон омадам ва, бар тибқи он чи Худованд гуфта буд, бар тахти Исроил нишастам, ва хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кардам.
11. Ва сандуқеро дар он ҷо гузоштам, ки аҳди Худованд, ки онро бо банӣ-Исроил баста буд, дар он мебошад».
12. Ва ӯ пеши қурбонгоҳи Худованд, дар рӯ ба рӯи тамоми ҷамоати Исроил истода, дастҳои худро дароз кард, —
13. Зеро ки Сулаймон минбари мисине ки дарозияш панҷ зирӯ, ва фарохияш панҷ зирӯ, ва қадаш се зирӯ буд, сохта, онро дар миёни сахн гузошта буд; ва бар он истода, дар рӯ ба

рӯи тамоми ҷамоати Исроил зону зад, ва дастҳои худро сӯи осмон дароз кард, —

14. Ва гуфт: «Эй Худованд Худои Исроил! Худое мисли Ту дар осмон ва замин нест; Ту ба бандагони Худ, ки ба ҳузури Ту бо тамоми дили худ рафтор менамоянд, аҳд ва эҳсонро нигоҳ медорӣ.

15. Ту он чиро, ки ба бандаи Худ — падарам Довуд — гуфтай, риоя намудӣ; Ту бо даҳони Худ гуфтай ва бо дасти Худ ба ҷо овардаӣ, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

16. Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, барои бандаи Худ, падарам Довуд, он каломро риоя намо, ки ба ӯ гуфтай: "Касе ки ба ҳузури Ман бар тахти Исроил биншинад, барои ту хотима нахоҳад ёфт, ба шарте ки писаронат роҳҳои худро нигоҳ дошта, мувофиқи шариати Ман рафтор намоянд, чунон ки ту ба ҳузури Ман рафтор намудаӣ".

17. Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, бигзор каломи Ту, ки ба бандаи Худ Довуд гуфтай, собит шавад!

18. Оё дар ҳақиқат Худо бар замин бо одамизод сокин мешавад? Охир, осмон ва фалакулафлок наметавонад Туро гунҷоиш диҳад, чӣ ҷои ин хонае ки ман бино кардаам.

19. Валекин, эй Худованд Худои ман, ба дуои бандаи Худ ва ба истифосаи вай таваҷҷӯҳ намо, то тазарруъ ва дуоеро, ки бандаат ба ҳузури Ту мегӯяд, бишнави,

20. Ва чашмони Ту бар ин хона, бар ин маконе ки дар бо-раи он гуфтай: "Исми Ман дар он ҷо хоҳад буд", шабу рӯз воз бошад, ва Ту дуоеро, ки бандаат дар ин макон мегӯяд, бишнави.

21. Ва Ту истифосаҳои бандаи Худ ва қавми Худ Исро-илро, ки дар ин макон дуо мегӯянд, бишнави, ва онро аз ҷои сукунати Худ, аз осмон бишнави, ва шунида, биомурз.

22. Агар касе нисбат ба ёри худ гуноҳ карда, ба қасам хӯрдан маҷбур шавад, ва омада, пеши қурбонгоҳи Ту дар ин хона қасам хӯрад, —

23. Он гоҳ Ту аз осмон бишнави, ва амал намуда, бар бандагонат доварӣ намо, то ки сазои шарирро дода, рафто-рашро

ба сараш баргардонӣ, ва одилро сафед карда, бар тибқи адолаташ ба вай подош диҳӣ.

24. Ва агар қавми Ту Исроил барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, пеши душман мағлуб шаванд, ва сӯи Ту рӯчӯъ намуда ва исми Туро ҳамду сано хонда, пеши Ту дар ин хона дуо гӯянд ва истифоса кунанд, —

25. Он гоҳ Ту аз осмон бишнава, ва гуноҳи қавми Худ Исроилро биомурз, ва онҳоро ба замине ки ба онҳо ва ба падаронашон додай, баргардон.

26. Ҳангоме ки осмон баста шавад ва барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, борон наборад, ва дар ин макон дуо гуфта ва исми Туро ҳамду сано хонда, аз гуноҳи худ тавба кунанд, чунки Ту онҳоро фурӯ нишондай, —

27. Он гоҳ Ту аз осмон бишнава, ва гуноҳи бандагони Худ ва қавми Худ Исроилро омурзида, роҳи некӯро, ки бо он бояд бираванд, ба онҳо нишон бидеҳ, ва бар замини Худ, ки онро ба қавми Худ барои мерос додай, борон би-
фирист.

28. Агар дар замин қаҳтӣ рӯй диҳад, агар вабо ояд, агар боди самум, хушксолӣ, малах ва кирмак пайдо шавад, агар душманонашон онҳоро дар шаҳрҳои заминашон ба танг оваранд, агар ягон мусибат ва ягон беморӣ ба вуқӯъ ояд, —

29. Он гоҳ ҳар дуо ва ҳар истифосаро, ки аз ҷониби ҳар одам ва аз ҷониби тамоми қавми Ту гуфта мешавад, вақте ки ҳар яке аз онҳо мусибати худ ва дарди худро ме-
до-нанд ва дастҳои худро сӯи ин хона дароз мекунанд, —

30. Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнава ва би-
омурз, ва ба ҳар кас, ки дили варо медонӣ, бар тибқи тамоми рафтораш подош деҳ, зеро ки танҳо Ту донандаи дилҳои та-
моми банӣ-одам ҳастӣ,

31. То ки онҳо аз Ту ҳаросон бошанд ва дар тамоми айёми зиндагии худ ба рӯи замине ки Ту ба падарони мо додай, бо роҳҳои Ту бираванд.

32. Ва ҳамчунин аҷнабиरो, ки аз ҷумлаи қавми Ту Исроил набошад, вале ба хотири исми бузурги Ту ва дасти қавии Ту

ва бозуи тӯлонию Ту аз замини дурдасте омада бошад, ва омада, сӯи ин хона дуо гӯяд, —

33. Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнава, ва ҳар он чиро, ки он аҷнабӣ сӯи Ту хонда дархост намояд, ба амал овар, то ки ҳамаи қавмҳои замин исми Туро биш-носанд, ва аз Ту мисли қавми Ту Исроил ҳаросон бошанд, ва бидонанд, ки исми Ту бар ин хонае ки ман бино кар-даам, хонда шудааст.

34. Ҳангоме ки қавми Ту ба ҷанги зидди душманони худ, бо роҳе ки Ту онҳоро фиристодаӣ, берун оянд, ва ба ин шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бшо кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —

35. Он гоҳ Ту аз осмон дуо ва истиғосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар.

36. Ҳангоме ки онҳо пеши Ту гуноҳ кунанд, — зеро касе нест, ки гуноҳ накунад, — ва Ту бар онҳо ғазаб карда, он-хоро ба душман таслим намоӣ, ва асиркунандагонашон онҳоро ба замини дур ё наздик бибаранд,

37. Ва ҳангоме ки онҳо дар замине ки он ҷо асир бошанд, ба худ омада тавба кунанд, ва дар замини асирии худ ба сӯи Ту истиғоса намуда, гӯянд: "Мо гуноҳ карда ва осӣ шуда, рафтори шарирона кардем",

38. Ва ҳангоме ки онҳо дар замини асирии худ, ки ба он ҷо онҳоро ба асирӣ бурдаанд, бо тамоми дили худ ва бо та-моми ҷони худ сӯи Ту баргарданд, ва ба замине ки Ту ба падаронашон додаӣ, ва ба шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —

39. Он гоҳ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, дуо ва истиғосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар, ва қавми Худро, ки пеши Ту гуноҳ кардаанд, биомурз.

40. Алҳол, эй Худои ман, бигзор ҷашмони Ту воз бошад, ва гӯшҳои Ту ба дуо ки дар ин макон гуфта мешавад, шу-наво бошад.

41. Ва алҳол, эй Худованд Худо, ба сӯи оромгоҳи Худ бархез, — Ту ва сандуқи кудрати Ту; коҳинони Ту, эй Худованд

Худо, чомаи начот хоҳанд пӯшид, ва порсоёни Ту ба некӯӣ шод хоҳанд шуд.

42. Эӣ Худованд Худо! Рӯи масеҳи Худро барнагардон, эҳсонҳои бандаи Худ Довудро ба ёд овар».

БОБИ ҲАФТУМ

Қурбониҳо ва иди ботантана.

1. Ва ҳангоме ки Сулаймон гуфтани дуоро ба анҷом расонид, оташе аз осмон фурӯд омада, қурбонии сӯхтанӣ ва забҳҳоро сӯзонид, ва ҷалоли Худованд хонаро пур кард.

2. Ва коҳинон натавонистанд ба хонаи Худованд дохил шаванд, зеро ки ҷалоли Худованд хонаи Худовандро пур карда буд.

3. Ва тамоми банӣ-Исроил фурӯд омадани оташ ва ҷалоли Худовандро бар хона диданд, ва рӯӣ бар замини сангфарш афтада, сачда бурданд, ва Худовандро ҳамду сано хонданд, зеро ки ӯ некӯст, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст.

4. Ва подшоҳ ва тамоми қавм қурбониҳо ба ҳузури Худованд забҳ карданд.

5. Ва подшоҳ Сулаймон бисту ду ҳазор гов ва саду бист ҳазор гӯсфанд қурбонӣ кард; ва подшоҳ ва тамоми қавм хонаи Худоро такдис карданд.

6. Ва коҳинон дар навбатдории худ меистоданд, ва левизодагон бо асбоби суруди Худованд буданд, ки подшоҳ Довуд онҳоро барои ҳамду санои Худованд сохта буд, зеро ки эҳсони ӯ то абад аст, ва Довуд ба воситаи онҳо ҳамду сано мегуфт; ва коҳинон дар рӯ ба рӯи онҳо карнай мена-вохтанд, ва тамоми Исроил меистоданд.

7. Ва Сулаймон миёнаи сахро, ки пеши хонаи Худованд буд, такдис намуд, чунки қурбониҳои сӯхтанӣ ва чар-буи қурбониҳои саломатиро дар он ҷо такдис кард, зеро қурбонгоҳи мисине ки Сулаймон сохта буд, қурбониҳои сӯх-

танӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбониҳоро натавонист гунҷоиш диҳад.

8. Ва Сулаймон дар он вақт ҳафт рӯз ид кард, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, ки ин ҷамоати бағоят бузург аз даромадгоҳи Ҳамот то водии Миср ҷамъ омада буданд;

9. Ва дар рӯзи ҳаштум ҷамъомади ботантанаи идонае барпо карданд, зеро ки тақдиси қурбонгоҳро ҳафт рӯз, ва идро ҳафт рӯз ба амал оварданд.

10. Ва дар рӯзи бисту сеюми моҳи ҳафтум ӯ қавро ба хаймаҳои фиристод, ки онҳо ба сабаби некие ки Худованд ба Довуд ва Сулаймон ва қавми Худ Исроил карда буд, хурсанд ва дилшод буданд.

11. Ва Сулаймон хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро ба анҷом расонид; ва ҳар он чи орзуи дили Сулаймон буд, ки дар хонаи Худованд ва дар хонаи худаш ба амал оварад, муваффақият ёфт.

Худованд ба Сулаймон зоҳир мешавад.

12. Ва Худованд шабона ба Сулаймон зоҳир шуд, ва ба ӯ гуфт: «Дуои туро шунидам, ва ин маконро барои Худ баргузидам, то ки хонаи қурбониҳо гардад.

13. Агар осмонро бибандам, ва борон наборад, ва агар ба малах фармон диҳам, ки ҳосили заминро бихӯрад, ва агар вабое бар қавми Худ бифиристам,

14. Ва қавми Ман, ки ба исми Ман номида шудаанд, гардан фуруварда, дуо гӯянд ва рӯи Маро ҷӯё шаванд, ва аз роҳҳои бади худ баргарданд, — он гоҳ Ман аз осмон шунида, гуноҳҳои онҳоро хоҳам омурзид, ва замини онҳоро шифо хоҳам дод.

15. Алҳол ҷашмони Ман воз ва гӯшҳои Ман ба дуое ки дар ин макон гуфта мешавад, шунаво хоҳад буд.

16. Ва алҳол Ман ин хонаро баргузидам ва такдис кар-дам, то ки исми Ман то абад дар он бошад; ва чашмони Ман ва дили Ман тамоми айём дар ин чо хоҳад буд.

17. Ва агар ту ба ҳузури Ман, чунон ки падарат Довуд рафтор менамуд, рафтор намой, ва ҳар чиро, ки Ман ба ту амр фармудаам, ба чо оварӣ, ва фароизу аҳкоми Маро нигоҳ дорӣ,

18. Ман тахти салтанати туро устувор хоҳам кард, чунон ки бо падарат Довуд аҳд баста, гуфтаам: "Аз ту касе ки бар Исроил ҳоким бошад, аз миён нахоҳад рафт".

19. Валекин агар шумо рӯй гардонида, аҳкому фароизеро, ки ба шумо додаам, тарк кунед, ва рафта, худоёни дигар-ро ибодат намоед, ва ба онҳо сачда баред, —

20. Ман онҳоро аз замини Худ, ки ба онҳо додаам, решакан хоҳам кард, ва ин хонаро, ки ба исми Худ такдис намудаам, аз ҳузури Худ дур хоҳам андохт, ва онро дар миёни ҳамаи қавмҳо зарбулмасал ва хандахариш хоҳам гардонид.

21. Ва дар ҳаққи ин хона, ки олишукӯҳ буд, ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, аз харобии он дар ҳайрат монда, хоҳад гуфт: "Аз чӣ сабаб Худованд ба ин замин ва ба ин хона чунин амал намудааст?"

22. Ва хоҳанд гуфт: "Аз он сабаб, ки онҳо Худованд Худои падарони худро, ки онҳоро аз замини Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва худоёни дигарро пайравӣ намуда, ба онҳо сачда бурданд ва онҳоро ибодат карданд; бинобар ин тамоми ин мусибатро ба сари онҳо овардааст"».

БОБИ ҲАШТУМ

Корҳои Сулаймон ва ҷалоли ӯ.

1. Ва баъд аз гузаштани бист сол, ки дар ин муддат Сулаймон хонаи Худованд ва хонаи худаширо бино кард, —

2. Шаҳрҳоеро, ки Хуром ба Сулаймон дода буд, Сулаймон обод кард, ва банӣ-Исроилро дар онҳо сокин гардонид.

3. Ва Сулаймон ба Ҳамот-Субо рафта, бар он дастболо шуд.

4. Ва Тадмӯрро дар биёбон бино кард, ва шаҳрҳои захираҳоро, ки дар Ҳамот бино карда буд, ба анҷом расонид.
5. Ва Байт-Ҳӯрӯни боло ва Байт-Ҳӯрӯни поёнро бино кард, ки шаҳрҳои ҳисордори дорои деворҳо, дарвозаҳо ва ғалақаҳо буд;
6. Ва низ Баалот, ва ҳамаи шаҳрҳои захираҳоро, ки Су-лаймон дошт, ва ҳамаи шаҳрҳои аробаҳо, ва шаҳрҳои са-ворагон, ва ҳар он чиро, ки Сулаймон орзу дошт дар Еру-салим ва дар Лубнон, ва дар тамоми замини салтанати худ бино кунад.
7. Тамоми қавме ки аз ҳиттиён ва амӯриён ва фариз-зиён ва хиввиён ва ябусиён боқӣ монда буданд, онҳое ки аз Исроил набуданд,
8. Яъне аз фарзандони онҳо, ки баъд аз онҳо дар замин боқӣ монда буданд, ва онҳоро банӣ-Исроил маҳв накарда буданд, — ба зиммаи онҳо Сулаймон хироч гузошт, ки то имрӯз чунин аст.
9. Валекин аз банӣ-Исроил Сулаймон барои корҳои худ касеро ӯҳдадор нагардонид, зеро ки онҳо ҷанговарон ва мирони саркардаи ӯ ва сардорони аробаҳо ва саворагони ӯ буданд.
10. Ва сарнозироне ки подшоҳ Сулаймон дошт, дусаду панҷоҳ нафар буданд, ки ба қавм сардорӣ мекарданд.
11. Ва духтари фиръавнро Сулаймон аз шаҳри Довуд ба хонае ки барои вай бино карда буд, кӯчонид, зеро ки гуфт: «Зани ман дар хонаи Довуд, подшоҳи Исроил, сокин нахоҳад шуд, чунки ҳамаи ҷойҳое ки сандуқи Худованд ба онҳо до-хил шудааст, муқаддас аст».
12. Он гоҳ Сулаймон бар қурбонгоҳе ки пеши равоқ бино карда буд, қурбониҳои сӯхтаниро барои Худованд тақдим ме-намуд:
13. Қурбониҳои сӯхтаниро барои ҳар рӯз бар тибқи фарму-даи Мусо, барои шанбеҳо, ва барои навмоҳҳо, ва барои идҳо се маротиба дар як сол: дар иди фатир, ва дар иди ҳафта-ҳо, ва дар иди хаймаҳо.

14. Ва бар тибқи дастури падараш Довуд, гурӯҳҳои коҳинонро бар хизматашон таъин намуд; ва левизодагонро — бар навбатҳошон, то ки ҳамду сано хонанд ва назди коҳинон хизмати муқаррариро барои ҳар рӯз ба ҷо оваранд; ва дарбонро — бар ҳасби гурӯҳҳошон назди ҳар дарвоза; зеро ки фармудаи Довуд, марди Худо, чунин буд.

15. Ва онҳо аз амре ки подшоҳ ба коҳинон ва левизодагон дар ҳар бобат ва дар хусуси ҳазоин дода буд, дур намешуданд.

16. Ва тамоми кори Сулаймон аз рӯзи ниҳодани бунёди хонаи Худованд то вақти анҷом ёфтани он ҳамин тавр сурат гирифта, хонаи Худованд ба анҷоми комил расид.

17. Он гоҳ Сулаймон ба Эсьюн-Цобар ва ба Эйлат, ки бар соҳили баҳр, дар замини Адӯм аст, рафт.

18. Ва Ҳуром ба ӯ ба воситаи навкарони худ киштиҳо ва ғуломоне фиристод, ки даръёгардиро медонистанд, ва онҳо бо навкарони Сулаймон ба Ӯфир рафтанд, ва аз он ҷо чорсаду панҷоҳ киккар тилло гирифта, ба подшоҳ Сулаймон оварданд.

БОБИ НУҶУМ

Сулаймон ва маликаи Сабо.

1. Ва маликаи Сабо овозаи Сулаймонро шунид, ва бо аҳли рикоби зиёде ва бо шутуроне ки атриёт ва тиллои бисёр ва сангҳои гаронбаҳо бар онҳо бор карда шуда буд, ба Ерусалим омад, то ки Сулаймонро бо муаммоҳо имтиҳон кунад; ва назди Сулаймон омада, бо ӯ аз ҳар ҷи дар дилаш буд, гуфтугӯ кард.

2. Ва Сулаймон ҳамаи суханони варо ба вай баён намуд, ва чизе аз Сулаймон пӯшида намонд, ки ба вай баён накарда бошад.

3. Ва чун маликаи Сабо ҳикмати Сулаймонро дид, ва низ хонаеро, ки ӯ бино карда буд,

4. Ва таомҳои суфраи ӯро, ва шинухези навкарони ӯро, ва рафтори хизматгорони ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва соқиёни ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва ҳашаматеро, ки ӯ бо он ба хонаи Худованд мебаромад, — вай тамоман моту мабхут гардид,

5. Ва ба подшоҳ гуфт: «Он сухане ки ман дар кишвари худ дар бораи корҳо ва ҳикмати ту шунидаам, рост будааст.
6. Вале ман ба суханони онҳо бовар накарда будам, то даме ки омада, бо чашмони худ дидам; ва инак, ҳатто нисфи ҳикмати бузурги ту ба ман маълум нашуда будааст: аз овозае ки ман шунида будам, ту бартарӣ дорӣ.
7. Хушо одамони ту, хушо ин навкарони ту, ки ба ҳузури ту ҳамеша меистанд ва ҳикмати туро мешунаванд!
8. Муборак аст Худованд Худои ту, ки бар ту таваҷҷӯҳ намуда, туро бар тахти Худ нишонидаст, то ки барои Худованд Худоят подшоҳ бошӣ! Азбаски Худои ту Исроилро дӯст медорад, то ки онҳоро ба сурати абадӣ устувор созад, бинобар ин туро бар онҳо ба подшоҳӣ таъин намудааст, то ки доварӣ ва адолатро ба амал оварӣ».
9. Ва ба подшоҳ саду бист киккар тилло, ва атриёти бағоят зиёде, ва сангҳои гаронбаҳо инъом кард; мисли он атриёте ки маликаи Сабо ба подшоҳ Сулаймон инъом кард, ҳаргиз набуд.
10. Ва низ навкарони Хуром ва навкарони Сулаймон, ки тилло аз Ёфир оварда буданд, чӯби сандал ва сангҳои гаронбаҳо оварданд.
11. Ва подшоҳ аз чӯби сандал зинапояҳо барои хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ, ва барбатҳо ва удҳо барои муғанниён сохт; ва мисли он пештар дар замини Яҳудо дида нашуда буд.
12. Ва подшоҳ Сулаймон ба маликаи Сабо ҳар чизи дилхоҳи варо, ки талабида буд, дод, ба замми он чи дар ивази инъоми ба подшоҳ овардаи вай дода шуд. Ва вай бо навкаронаш рӯ ба ҷониби кишвари худ ниҳода, равона шуд.

Сарвати Сулаймон ва даромадҳои бузурги ӯ.

13. Ва вазни тиллое ки дар як сол назди Сулаймон меомад, шашсаду шасту шаш киккар тилло буд,

14. Илова бар он чи бозоргонон ва савдогарон меоварданд; ва ҳамаи подшоҳони араб ва ҳокимони вилоятҳо низ тилло ва нуқра барон Сулаймон меоварданд.
15. Ва подшоҳ Сулаймон дусад сипари калон аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар шашсад сикл тиллои кӯфта сарф шуд,
16. Ва сесад сипари хурд аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар сесад сикл тилло сарф шуд; ва подшоҳ онҳоро дар хонаи ҷангали Лубнон гузошт.
17. Ва подшоҳ тахти калоне аз оҷ сохт, ва онро бо зари холис пӯшонид.
18. Ва тахт шаш зинапоя дошт, ва пойандози тиллоӣ, ки ба тахт пайванд буд; ва дастмонакҳо аз ду тарафи нише-мангоҳ буд, ва ду шер аз паҳлуи дастмонакҳо меистод.
19. Ва дувоздаҳ шер дар он ҷо бар шаш зинапоя аз ду тараф меистод; дар ягон мамлакат мисли он сохта нашуда буд.
20. Ва ҳамаи зарфҳои нӯшидани подшоҳ Сулаймон аз тилло буд, ва ҳамаи зарфҳои хонаи ҷангали Лубнон аз зари холис буд; аз нуқра чизе набуд: он дар айёми Сулаймон ҳеҷ қимате надошт.
21. Зеро подшоҳ киштиҳо дошт, ки бо навкарони Ҳуром ба Таршиш мерафт; дар се сол як дафъа киштиҳои таршишӣ омада, тилло ва нуқра, оҷ ва маймунҳо ва товусҳо меовард.
22. Ва подшоҳ Сулаймон аз ҷихати сарват ва ҳикмат аз ҳамаи подшоҳони рӯи замин бузургтар гардид.
23. Ва ҳамаи подшоҳони рӯи замин толиби дидори Сулаймон буданд, то ҳикматеро, ки Худо дар дили ӯ ниҳода буд, бишнаванд.
24. Ва онҳо ҳар яке ҳадияи худро: колои нуқра ва ко-лои тилло, ва либос, аслиҳа ва атриёт, аспон ва хачирон сол ба сол меоварданд.
25. Ва Сулаймон чор ҳазор охур барои аспон ва аробаҳо, ва дувоздаҳ ҳазор саворагон дошт, ва онҳоро дар шаҳрҳои аробаҳо ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.
26. Ва ӯ бар ҳамаи подшоҳон аз наҳр то замини фалиш-тиён ва то сарҳади Миср ҳукмронӣ мекард.

27. Ва подшоҳ нукраро дар Ерусалим ба сангҳои кӯча баробар гардонид, ва чӯби арзро ба чӯби чумиз, ки дар пастӣ бисъёр мерӯяд, баробар сохт.

28. Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз ҳамаи кишварҳо меоварданд.

Фавти Сулаймон.

29. Ва бақияи аъмоли Сулаймон, аз аввал то охир, дар навиштаҷоти Нотони набӣ, ва дар нубуввати Аҳиёи шилӯнӣ, ва дар рӯёи Ёдӯи ғайбгӯй дар ҳаққи Ёробъом ибни Набот навишта шудааст.

30. Ва Сулаймон чил сол дар Ерусалим бар тамоми Исроил подшоҳӣ кард.

31. Ва Сулаймон бо падарони худ хобид, ва ўро дар шаҳри падараш Довуд дафн карданд; ва писараш Раҳабъом ба ҷои ў подшоҳ шуд.

БОБИ ДАҲУМ

Подшоҳии Раҳабъом.

1. Ва Раҳабъом ба Шакем рафт, зеро ки тамоми Исроил ба Шакем омаданд, то ки ўро подшоҳ кунанд.

2. Ва ҳангоме ки Ёробъом инро шунид, — ва ў дар Миср буд, чунки аз пеши подшоҳ Сулаймон гурехта буд, — ва Ёробъом аз Миср баргашт.

3. Ва фиристода, ўро хонданд; ва Ёробъом ва тамоми Исроил омаданд, ва ба Раҳабъом суҳан ронда, гуфтанд:

4. «Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту алҳол хизмати саҳти падарат ва юғи гарони варо, ки бар мо ниҳода буд, сабук гардон, ва мо хизмати туро ба ҷо хоҳем овард».

5. Ва ў ба онҳо гуфт: «Баъд аз се рӯз назди ман биёед». Ва қавм рафтанд.

6. Ва подшоҳ Раҳабъом аз пироне ки ба ҳузури падараш Сулаймон, дар вақти зинда будани вай, меистоданд, машварат

пурсида, гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам?»

7. Ва онҳо ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Агар ту ба ин қавм меҳрубон бошӣ ва дилашонро ба даст оварӣ, ва ба онҳо суханони нек гӯӣ, онҳо тамоми айём бандагони ту хоҳанд буд».

8. Вале ӯ машваратеро, ки пирон ба ӯ доданд, рад на-муд, ва аз ҷавононе ки бо ӯ калон шуда буданд ва ба ҳу-зураш меистоданд, машварат пурсид,

9. Ва ба онҳо гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам, ки онҳо ба ман сухан ронда, гуфтанд: "Юғеро, ки падарат бар мо ниҳода буд, сабук гардон"?»

10. Ва он ҷавонон, ки бо ӯ калон шуда буданд, ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Ба ин қавме ки ба ту сухан ронда, гуфтаанд: "Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту онро барои мо сабук гардон", — ту ба онҳо чунин бигӯ: "Ангушти хурди ман аз камари падарам ғафстар аст;

11. Ва алҳол, падарам юғи гароне бар шумо ниҳода буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гаронтар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо медод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод"».

Тақсим шудани мамлакат.

Ёробъом бар Исроил подшоҳ, мегардад.

12. Ва Ёробъом ва тамоми қавм дар рӯзи сеюм назди Раҳабъом омаданд, чунон ки подшоҳ сухан ронда, гуфта буд: «Дар рӯзи сеюм назди ман биёед».

13. Ва подшоҳ ба онҳо ҷавоби саҳт гардонид; ва подшоҳ Раҳабъом машварати пиронро рад кард.

14. Ва бар тибқи машварати ҷавонон ба онҳо гуфт: «Падарам юғи шуморо гарон карда буд, вале ман онро боз ҳам гаронтар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо медод, вале ман — бо нешҳои каждум».

15. Ва подшоҳ ба қавм гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худо насиб шуда буд, то ки Худованд каломи Худро, ки ба воситаи Аҳиёи шилӯнӣ ба Ёробъом ибни Набот гуфта буд, ба амал оварад.

16. Ва тамоми Исроил диданд, ки подшоҳ ба онҳо гӯш надод, ва қавм ба подшоҳ ҷавоб гардонид, гуфтанд: «На ҳиссаест моро дар Довуд, ва на меросе дар писари Ёисой. Эй Исроил, ба хаймаҳои худ биравед! Эй Довуд, акнун дар фикри хонаи худ бош!» Ва тамоми Исроил ба хаймаҳои худ рафтанд.

17. Вале бар он банӣ-Исроил, ки дар шаҳриҳои Яҳудо сукунат доштанд, Раҳабъом подшоҳӣ мекард.

18. Ва подшоҳ Раҳабъом Ҳадӯромро, ки сардори хироч буд, фиристод, вале банӣ-Исроил ӯро сангборон карданд, ва ӯ мурд; ва подшоҳ Раҳабъом шитобон ба ароба савор шуд, то ки ба Ерусалим бигрезад.

19. Ва Исроил ба зидди хонадони Довуд балво карданд, ки то имрӯз давом дорад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Раҳабъом ба Ерусалим бармегардад.

1. Ва Раҳабъом ба Ерусалим омада, аз хонадони Яҳудо ва Бинъёмин саду ҳаштод ҳазор ҷанговарони гузинро ҷамъ овард, то ки бо Исроил ҷанг карда, салтанатро ба Раҳабъом баргардонад.

2. Ва каломи Худо бар Шамаъёху, марди Худо, нозил шуда, гуфт:

3. «Ба Раҳабъом ибни Сулаймон, подшоҳи Яҳудо, ва ба тамоми Исроил, ки дар Яҳудо ва Бинъёмин мебошанд, бигӯй:

4. "Худованд чунин мегӯяд: набароед ва бо бародарони худ ҷанг накунед! Ҳар яке ба хонаи худ баргардед, зеро ки ин аз ҷониби Ман шудааст". Ва онҳо ба каломи Худо-ванд гӯш доданд, ва аз юриши зидди Ёробъом баргаштанд.

5. Ва Раҳабъом дар Ерусалим сокин шуд; ва шаҳрҳои хисордор дар Яҳудо бино кард;
6. Ва Байт-Лаҳм, ва Эйтум, ва Тақӯо,
7. Ва Байт-Сур, ва Сӯкӯ, ва Адуллому,
8. Ва Чат, ва Морешо, ва Зиф,
9. Ва Адуроим, ва Лохиш, ва Азиқо,
10. Ва Соръо, ва Аёлӯн, ва Ҳебрӯнро бино кард, ки шаҳрҳои хисордор дар Яҳудо ва Бинъёмин мебошанд.
11. Ва хисорҳоро мустаҳкам карда, дар онҳо волиён ва захираҳои хӯрокворӣ ва рафған ва шароб гузошт.
12. Ва ба ҳар шаҳр сипарҳо ва найзаҳо дода, онҳоро бағоят мустаҳкам намуд. Ва Яҳудо ва Бинъёмин дар ихтиёри ӯ монданд.
13. Ва коҳинон ва левизодагон ки дар тамоми Исроил буданд, аз тамоми ҳудуда худ назди ӯ чамъ шуданд,
14. Зеро ки левизодагон ҳаволии шаҳрҳо ва амлоки худро тарк карда, ба Яҳудо ва Ерусалим омаданд, чунки Ёробъом бо писаронаш онҳоро аз қаҳонати Худованд дур карда буд,
15. Ва барои худ коҳинонро аз баҳри баландиҳо ва нар-бузҳо ва гӯсолаҳое ки сохта буд, таъин намуд.
16. Ва аз қафои левизодагон аз ҳамаи сибтҳои Исроил ка-соне ки дили худро толиби Худованд Худои Исроил гардо-нида буданд, ба Ерусалим омаданд, то ки барои Худованд Худои падарони худ қурбонӣ кунанд.
17. Ва онҳо салтанати Яҳудоро мустаҳкам карданд, ва Раҳабъом ибни Сулаймонро се сол тақвият доданд, зеро ки се сол бо роҳи Довуд ва Сулаймон мерафтанд.
18. Ва Раҳабъом Моҳалатро ба занӣ гирифт, ки вай духтари Еримӯт ибни Довуд ва Абихаил бинти Элиоб ибни Йисой буд.
19. Ва вай барои ӯ писарон: Еуш ва Шамаръё ва Зоҳамро зод.
20. Ва баъд аз вай Маако бинти Абшолӯмро гирифт, ва вай барои ӯ Абиё ва Аттай ва Зизо ва Шелӯмитро зод.
21. Ва Раҳабъом Маако бинти Абшолӯмро аз ҳамаи за-нон ва суррияғони худ зиёдтар дӯст медошт, зеро ки ҳаж-дах зан

гирифта буд, ва шаст суррия дошт; ва бисту ҳашт писар ва шаст духтар ба дунъё овард.

22. Ва Раҳабъом Абиё писари Маакоро сардор таъин кард, то ки бар бародаронаш раис бошад, зеро ки ният дошт варо подшоҳ созад.

23. Ва оқилона амал намуда, ҳамаи писаронашро ба ҳамаи заминҳои Яҳудо ва Бинъёмин, ба ҳамаи шахрҳои ҳисордор фиристод, ва барояшон нафақаи калон таъин намуд, ва заони бисъёр пайдо кард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Раҳабъом гирифтори бутпарастӣ мешавад.

1. Ва хангоме ки салтанати Раҳабъом пойдор гардида, қувват гирифт, ӯ шариати Худовандро тарк кард, ва тамоми Исроил бо ӯ буданд.

2. Ва дар соли панҷуми подшоҳии Раҳабъом чунин воқеъ шуд, ки Шишақ, подшоҳи Миср, ба муқобили Ерусалим баромад, — зеро ки онҳо ба Худованд осӣ шуда буданд, —

3. Бо ҳазору дусад ароба ва шаст ҳазор саворагон; ва қавме ки бо ӯ аз Миср омада буданд, яъне лубиён, суккиён ва ҳабашийён, сонун шумор надоштанд;

4. Ва шахрҳои ҳисордори Яҳудоро забт карда, назди Ерусалим омад.

5. Ва Шамаъӣ набӣ пеши Раҳабъом ва сарварони Яҳудо, ки аз тарси Шишақ дар Ерусалим чамъ шуда буданд, омада, ба онҳо гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Шумо Маро тарк кардед, пас Ман низ шуморо тарк карда, ба дасти Шишақ супурдаам"».

6. Ва сарварони Исроил ва подшоҳ гардан фуруварда, гуфтанд: «Худованд одил аст!»

7. Ва чун Худованд дид, ки онҳо гардан фуруварданд, каломи Худованд бар Шамаъё нозил шуда, гуфт: «Онҳо гардан фуруварданд, онҳоро маҳв нахоҳам кард; ва онҳоро

қисман раҳо хоҳам кард, ва ғазаби Ман бар Ерусалим бо дасти Шишақ нахоҳад рехт.

8. Аммо онҳо хизматгорони вай хоҳанд шуд, то бидо-нанд, ки хизмати Ман чӣ гуна аст, ва хизмати салтанатҳои замин чӣ гуна аст».

9. Ва Шишақ, подшоҳи Миср, ба Ерусалим баромада, ганҷҳои хонаи Худованд ва ганҷҳои хонаи подшоҳро гирифт, — ҳамаашро гирифт; ва сипарҳои тиллоеро, ки Сулаймон сохта буд, гирифт.

10. Ва подшоҳ Раҳабъом ба ҷои онҳо сипарҳои мисин сохта, ба дасти сардорони шотироне ки дари хонаи подшоҳро ниғаҳбонӣ мекарданд, супурд.

11. Ва ҳар бор, ки подшоҳ ба хонаи Худованд мерафт, шотирон омада, онҳоро мебардоштанд, ва баъд онҳоро ба хучраи шотирон бармегардониданд.

12. Ва ҳангоме ки ӯ гардан фурувард, хашми Худованд аз ӯ баргашта, ӯро тамоман маҳв накард; ва дар Яхудо низ қорҳои нек ба вучуд омад.

Фавти Раҳабъом.

13. Ва подшоҳ Раҳабъом дар Ерусалим қувват гирифта, подшоҳӣ кард; дар вақти подшоҳ шуданаш Раҳабъом чилу яксола буд, ва ҳафдаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, — дар шаҳре ки Худованд аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузи-дааст, то ки исми Худро дар он ҷойгир созад. Ва номи мо-дари ӯ Наамои аммӯнӣ буд.

14. Ва ӯ қорҳои бад кард, зеро дили худро ба он моил нагардонида буд, ки толиби Худованд бошад.

15. Ва аъмоли Раҳабъом, аз аввал то охир, дар навишта-ҷоти Шамаъӣ набӣ ва Иддӯи ғайбгӯӣ дар қисми насабномаҳо навишта шудааст; ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом ҳама вақт ҷанг буд.

16. Ва Раҳабъом бо падарони худ хобид, ва дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Абиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Бар Яхудо подшоҳ шудани Абиё.

1. ДАР соли ҳаждахуми подшоҳии Ёробъом Абиё бар Яхудо подшоҳ шуд.
2. Се сол ӯ дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Микоёҳу бинти Уриил, аз Цибъо, буд; ва дар миёни Абиё ва Ёробъом чанг буд.
3. Ва Абиё қўшуни чанговарони часурро иборат аз чорсад ҳазор мардони гузин барои чанг орошт; вале Ёробъом бо лашкари иборат аз ҳаштсад ҳазор чанговарони шучои гузин ба муқобили ӯ ба чанг баромад.
4. Ва Абиё бар кӯҳи Самораим, ки дар кӯҳистони Эфроим воқеъ аст, бархоста гуфт: «Маро бишнавед, эй Ёробъом ва тамоми Исроил!
5. Шуморо лозим аст бидонед, ки Худованд Худои Ис-роил салтанати Исроилро ба Довуд ва писаронаш бо аҳди намакин ба сурати абадӣ додааст.
6. Вале Ёробъом ибни Набот, ки навқари Сулаймон ибни Довуд буд, қиём намуда, ба муқобили оғои худ исьён бардошт.
7. Ва мардуми ҳечу пуч, шахсони нобакор дар гирди ӯ чамъ шуда, бар Раҳабъом ибни Сулаймон ғолиб омаданд, дар сурате ки Раҳабъом ҷавон ва нармдил буда, ба муқобили онҳо натавонист истодагӣ намояд.
8. Ва алҳол шумо гумон мекунед, ки ба муқобили салтанати Худованд, ки дар дасти писарони Довуд аст, мета-вонед истодагӣ намоед, ва шумо анбӯҳи бузурге ҳастед, ва гӯсолаҳои тиллое ки Ёробъом барои шумо худо гардонидаст, бо шумо мебошад.
9. Шумо, охир, коҳинони Худовандро, яъне писарони Ҳорун ва левизодагонро, бадар рондед, ва барои худ коҳи-нонро мисли қавмҳои кишварҳо таъин намудед: ҳар кӣ омада, бо як

гӯсолаи нар ва ҳафт кӯчқор худро такдис намояд, барои худоёни сохта коҳин мешавад.

10. Валекин мо чунин нестем: Худованд Худои мост, ва мо Ёро тарк накардаем, ва коҳинон, писарони Ҳорун, хиз-мати Худовандро ба ҷо меоваранд, ва левизодагон бо кори худ машғуланд.

11. Ва онҳо ҳар субҳ ва ҳар шом барои Худованд қурбонихои сухтанӣ ва бухури муаттар месӯзонанд, ва бар мизи покони такдим мегузоранд, ва чароғдони тилло ва чароғ-ҳояшро ҳар шом дармегиронанд, зеро ки мо дастурҳои Худо-ванд Худои худро риоят менамоем, ва ҳол он ки шумо Ёро тарк кардаед.

12. Ва инак, ба мо Худо сардорӣ мекунад, ва коҳинони Ё, ва карнайҳои баландовоз, то ки ба муқобили шумо бинавозанд. Эй банӣ-Исроил! Бо Худованд Худои падарони худ ҷанг накунед, зеро ки муваффақият нахоҳед ёфт».

13. Вале Ёробъом дар ақибгоҳи онҳо камин ниҳод, ва кӯшунаш дар рӯ ба рӯи Яҳудо буданд, дар сурате ки камин дар ақибӣ онҳо буд.

14. Ва хангоме ки аҳли Яҳудо назар андохтанд, инак, ҳам аз пешашон ҷанг буд, ва ҳам аз ақибашон; ва сӯи Худованд фаръёд карданд, ва коҳинон карнайҳоро навохтанд.

15. Ва мардуми Яҳудо бо овози баланд бонг заданд; ва чун мардуми Яҳудо бонг заданд, Худо Ёробъом ва тамоми Исроилро пеши Абиё ва Яҳудо шикаст дод.

16. Ва банӣ-Исроил аз пеши Яҳудо гурехтанд, ва Худо онҳоро ба дасташон супурд.

17. Ва Абиё ва қавми Ё ба онҳо зарбаи саҳт расониданд, ва аз Исроил панҷсад ҳазор мардони гузин кушта шуданд.

18. Ва банӣ-Исроил он вақт мағлуб шуданд, ва банӣ-Яҳудо ғолиб омаданд, зеро ки ба Худованд Худои падарони худ таваккал карданд.

19. Ва Абиё Ёробъомро таъқиб намуда, шаҳрҳои зеринро аз ӯ гирифт: Байт-Илро бо қасабаҳояш, ва Ешоноро бо қасабаҳояш, ва Эфраинро бо қасабаҳояш.

Фавти Ёробъом.

20. Ва Ёробъом дар айёми Абиё дигар бақувват нашуд; ва Худованд ўро зарба зад, ва ў мурд.

21. Вале Абиё қавӣ шуд, ва чордах зан барои худ ги-рифт, ва бисту ду писар ва шонздаҳ духтар ба дунъё овард.

22. Ва бақияи аъмоли Абиё, ва рафтор ва гуфтори ў дар тафсири Иддӯи набӣ навишта шудааст.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Фавти Абиё. Подшоҳ шудани Осо.

1. ВА Абиё бо падарони худ хобид, ва ўро дар шаҳри Довуд дафн карданд, ва писараш Осо ба ҷои ў подшоҳ шуд; дар айёми ў замин даҳ сол оромӣ ёфт.

2. Ва Осо он чиро, ки дар назари Худованд Худо некӯ ва мақбул буд, ба амал овард.

3. Ва қурбонгоҳҳои бегона ва баландихоро барҳам дод, ва хайкалхоро шикаст, ва дарахтони бути Ашераро реша-кан кард.

4. Ва ба аҳли Яҳудо гуфт, ки Худованд Худои падаро-ни худро ҷӯё бошанд, ва шариат ва аҳкомро ба амал ова-ранд.

5. Ва аз ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо баландиҳо ва қурбонгоҳҳои бухурро барҳам дод; ва мамлакат дар хузури ў оромӣ ёфт.

6. Ва шаҳрҳои ҳисордор дар Яҳудо бино кард, зеро ки замин оромӣ ёфта буд, ва дар он солҳо касе бо ў ҷанг накар-дааст, зеро ки Худованд ба ў осудагӣ ато намуд.

7. Ва ў ба Яҳудо гуфт: «Ин шаҳрхоро бино кунем, ва дар гирдашон деворҳо ва бурҷҳо бо дарвозаҳо ва ғалақаҳо барпо намоем, дар сурате ки замин ҳанӯз дар ихтиёри мост, зеро ки Худованд Худои худро ҷӯё шудаем, — мо Ўро ҷӯё шудем, ва Ў аз ҳар тараф ба мо осудагӣ ато намуд». Ва бино карданд ва муваффақият ёфтанд.

8. Ва Осо лашкаре иборат аз сипардорон ва найзаварон дошт, ки аз Яхудо сесад ҳазор буданд, ва аз Бинъёмин дусаду хаштод ҳазор сипардорон ва камонварон; ҳамаи инҳо мардони ҷангии шучоъ буданд.

Осо бар Зораҳ голиб меояд.

9. Ва Зораҳи ҳабашӣ бо лашкаре ки аз ҳазор ҳазор сарбоз иборат буд, ва бо сесад ароба ба муқобили онҳо бе-рун омада, ба Морешо расид.

10. Ва Осо ба пешвози ӯ берун омад, ва онҳо дар дараи Сафот назди Морешо барои ҷанг саф кашиданд.

11. Ва Осо сӯи Худованд Худои худ хонда, гуфт: «Худовандо, ҷуз Ту касе нест, ки ба камзӯр ба муқобили пурзӯр тавонад мадад расонад. Пас, эй Худованд Худои мо, ба мо мадад расон, зеро ки мо ба Ту таваккал кардаем, ва ба исми Ту назди ин анбӯҳ омадаем. Ту Худованд Худои мо ҳастӣ, намон, ки одамизод аз Ту зӯр барояд».

12. Ва Худованд ҳабашӣро пеши Осо ва пеши Яхудо шикаст дод, ва ҳабашӣён рӯ ба гурез оварданд.

13. Ва Осо ва қавме ки бо ӯ буданд, онҳоро то Ҷарор таъқиб карданд, ва аз ҳабашӣён он қадар фурӯ ғалтиданд, ки дигар ёрои истодагӣ надоштанд, зеро ки пеши Худованд ва пеши ӯрдуи ӯ шикаст хӯрданд. Ва ғанимати зиёде ба даст оварда шуд.

14. Ва ҳамаи шаҳрҳои гирду пеши Ҷарорро зарба заданд, зеро ки тарси Худованд онҳоро фаро гирифта буд; ва ҳамаи шаҳрҳоро тороч карданд, зеро ки ғанимати зиёде дар онҳо буд.

15. Ва хаймаҳои чорводоронро низ зарба зада, гусфандони зиёд ва шуруронро гирифта бурданд, ва ба Ерусалим баргаштанд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Азаръёҳуи набӣ Осоро огоҳ менамояд.

1. Ва Рӯҳи Худо бар Азаръёху ибни Ӯдид нозил шуд.
2. Ва ӯ ба истиқболи Осо берун омада, ба вай гуфт: «Эй Осо ва тамоми Яҳудо ва Бинъёмин, маро бишнавед: Худованд бо шумост, вақте ки шумо бо ӯ бошед, ва агар Ӯро чӯё шавед, Ӯ барои шумо ёфт хоҳад шуд, вале агар Ӯро тарк кунед, Ӯ шуморо тарк хоҳад кард.
3. Ва айёми зиёде исроилиён бе Худои ҳақ, ва бе коҳини омӯзгор, ва бе шариат буданд,
4. Вале дар тангии худ сӯи Худованд Худои Исроил баргаштанд, ва Ӯро чӯё шуданд, ва Ӯ барои онҳо ёфт шуд.
5. Ва дар он замонҳо барои ҳар касе ки даробаро мекард, сулҳу осоиштагӣ набуд, зеро ки бар ҳамаи сокинони заминҳо изтиробии зиёде буд.
6. Ва халқе бо халқе, ва шаҳре бо шаҳре ҷидол мекарданд, зеро ки Худо онҳоро ба ҳар навъ мусибат гирифта месоҳт.
7. Валекин шумо қавӣ бошед, ва бигзор дастхотон сушт нашавад, зеро ки барои аъмолатон подоше ҳаст».

Осо бутпарастиро барҳам медиҳад.

8. Ва ҳангоме ки Осо ин суханон ва нубуввати ибни Ӯдиди набиро шунид, қавидил гардид ва қабоҳатҳоро аз тамоми замини Яҳудо ва Бинъёмин, ва аз шаҳрҳое ки аз кӯҳистони Эфроим гирифта буд, барҳам дод, ва қурбонгоҳи Худовандро, ки пеши равоқи Худованд буд, аз нав барқарор кард.
9. Ва тамоми Яҳудо ва Бинъёмин, ва ғарибонеро, ки аз Эфроим ва Менаше ва Шимъӯн бо онҳо сокин буданд, чамъ кард, зеро бисъёре аз Исроил ба ӯ ҳамроҳ шуда буданд, чун диданд, ки Худованд Худои ӯ бо ӯст.
10. Ва дар моҳи сеюм, дар соли понздаҳуми подшоҳии Осо, дар Ерусалим чамъ шуданд.
11. Ва дар он рӯз аз ғанимате ки оварда буданд, ҳафтсад гов ва ҳафт ҳазор гӯсфандро барои Худованд қурбонӣ карданд.

12. Ва аҳд бастанд, ки Худованд Худои падарони худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ҷӯё шаванд.
13. Ва ҳар касе ки Худованд Худои Исроилро ҷӯё наша-вад, аз хурд то калон, аз мард то зан бояд кушта шавад.
14. Ва бо овози баланд ва бонги шодмонӣ, ва бо навохтани карнайҳо ва шохҳо ба Худованд қасам хӯрданд.
15. Ва тамоми Яҳудо аз ин қасам шод гардиданд, зеро ки бо тамоми дили худ қасам хӯрданд, ва бо тамоми иродаи худ Ӯро ҷӯё шуданд, ва Ӯ барои онҳо ёфт шуд; ва Худованд ба онҳо аз ҳар тараф оромӣ ато намуд.
16. Ва низ подшоҳ Осо модари худ Маакоро аз унвони малика маҳрум кард, барои он ки вай ҳайкале барои Ашера сохта буд; ва Осо ҳайкали варо шикаста пора-пора кард ва дар водии Қидрӯн сӯзонид.
17. Валекин баландиҳо аз Исроил дур карда нашуд; аммо дили Осо тамоми айёми ӯ амин буд.
18. Ва чизҳоеро, ки падараш вақф карда буд, ва чизҳоеро, ки худаш вақф карда буд, яъне нуқра ва тилло ва зарфҳоро ба хонаи Худованд даровард.
19. Ва то соли сию панҷуми подшоҳии Осо ҷанг набуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ҷанг дар миёни Осо ва Баъшо.

1. ДАР соли сию шашуми подшоҳии Осо Баъшо, подшоҳи Исроил, ба муқобили Яҳудо баромада, Роморо бино кард, то ки касе натавонад назди Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтуомад кунад.
2. Ва Осо нуқра ва тиллоро аз хазоини хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ баровард, ва ба Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, ки дар Димишқ сокин буд, фиристода, гуфт:
3. «Дар миёни ман ва ту, ва дар миёни падари ман ва падари ту аҳд буд; пас, аҳдERO, ки бо Баъшо, подшоҳи Ис-роил, дорӣ, бишкан, то ки вай аз пеши ман ақиб гардад».

4. Ва Бин-Ҳадад ба подшоҳ Осо гӯш дода, сипахдорони худро ба муқобили шаҳрҳои Исроил фиристод, ва онҳо Ийюн ва Дон ва Обил-Мойим ва ҳамаи шаҳрҳои захираи Нафтолиро зарба заданд.

5. Ва ҳамин ки Баъшо инро шунид, аз бино кардани Ромо даст кашида, кори худро хобонид.

6. Ва подшоҳ Осо тамоми аҳли Яҳудоро чамъ кард, ва онҳо сангҳои Ромо ва чӯбхояшро, ки Баъшо бо онҳо бино карда буд, бардошта бароварданд; ва ӯ Цобаъ ва Мисфоро бо онҳо бино намуд.

Ҳанонии набӣ Осоро мазаммат мекунад.

7. Ва дар он замон Ҳанонии пешбин назди Осо, подшо-ҳи Яҳудо, омада, ба ӯ гуфт: «Азбаски ту ба подшоҳи Арам таваккал кардӣ, валекин ба Худованд Худои худ таваккал накардӣ, бинобар ин лашкари подшоҳи Арам аз дасти ту раҳо шуд.

8. Ҳабашиён ва лубиён, охир, соҳиби лашкари бузурге буда, аробаҳо ва саворагони бағоят зиёде доштанд, вале аз-баски ту ба Худованд таваккал кардӣ, ӯ онҳоро ба дасти ту супурд.

9. Зеро ки чашмони Худованд тамоми заминро мушо-ҳида мекунад, то онҳоро, ки дилашон ба ӯ амин аст, тақвият намояд; ту дар ин бобат аблаҳӣ кардӣ, бинобар ин минбаъд ба ҷангҳо мубтало хоҳӣ шуд».

Осо Ҳанониро дар зиндон андохт.

10. Ва Осо ба пешбин ғазаб карда, варо дар зиндон ан-дохт, зеро ки бар вай барои ин хашмгин шуд; ва дар он за-мон Осо баъзеро аз миёни қавм ба танг меовард.

11. Ва инак, аъмоли Осо, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Яҳудо ва Исроил навишта шудааст.

12. Ва Осо дар соли сию нӯҳуми подшоҳии худ гирифтори дарди по гардид, ва дардаш торафт сахт шуд, вале дар бемории худ низ Худовандро чӯё нашуд, балки табибонро.

Беморӣ ва фавти Осо.

13. Ва Осо бо падарони худ хобид, ва дар соли чилу якуми подшоҳии худ вафот кард,

14. Ва ўро дар мақбарае ки барои худ дар шаҳри Довуд канда буд, дафн карданд; ва ўро дар қабре ки аз атриёт ва моддаҳои хушбӯи сунъӣ пур буд, гузоштанд, ва барои ў оташи ниҳоятдараҷа бузурге барафрӯхтанд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Подшоҳ шудани Еҳӯшофот.

1. ВА писараш Еҳӯшофот ба ҷои ў подшоҳ шуд, ва бар Исроил мустаҳкам гардид.

2. Ва дар ҳамаи шаҳрҳои ҳисордори Яҳудо аскаронро ҷойгир кард, ва дар замини Яҳудо ва дар шаҳрҳои Эфроим, ки падараш Осо забт карда буд, волиёнро таъин намуд.

3. Ва Худованд бо Еҳӯшофот буд, зеро ки ў бо роҳҳои аввалаи падараш Довуд рафтор намуд, ва Баалҳоро чӯё нашуд,

4. Балки Худои падари худро чӯё шуд, ва мувофиқи аҳ-коми Ў рафтор намуд, ва на бар тибқи аъмоли Исроил.

5. Ва Худованд мамлакатро дар дасти ў устувор гардо-нид, ва тамоми аҳли Яҳудо ҳадияҳо барои Еҳӯшофот меовар-данд, ва ў сарват ва шавкати зиёде дошт.

6. Ва дили ў дар роҳҳои Худованд фахр менамуд; ва баландиҳо ва Ашераҳоро низ аз Яҳудо дур кард.

7. Ва дар соли сеюми подшоҳии худ сарваронаш Бен-Ҳа-йил ва Убадьё ва Закаръё ва Натанъил ва Микойхуро фиристод, то ки дар шаҳрҳои Яҳудо таълим диҳанд.

8. Ва бо онҳо левизодагон: Шамаъёху ва Натанъёху ва Асоил ва Шемиромӯт ва Ехӯнотон ва Адӯниёху ва Тӯбиё ва Тӯв-Адӯниё, ки левизодагон буданд; ва бо онҳо Элишомоъ ва Ехӯром, ки коҳинон буданд.

9. Ва онҳо дар Яҳудо таълим медоданд, ва китоби Тав-роти Худованд бо онҳо буд; ва дар ҳамаи шаҳрҳои Худо-ванд гардиш карда, қавмро таълим медоданд.

Иқтидори Ехӯшофот пурзӯр мегардад.

10. Ва тарси Худованд ҳамаи салтанатҳои кишварҳоеро, ки дар гирду пеши Яҳудо буданд, фаро гирифт, ва онҳо бо Ехӯшофот ҷанг накарданд.

11. Ва аз фалиштиён барои Ехӯшофот ҳадия ва нукраи хироч оварданд; арабҳо низ барои ӯ чорво: ҳафт ҳазору ҳафтсад кӯчқор ва ҳафт ҳазору ҳафтсад нарбуз оварданд.

12. Ва Ехӯшофот торафт бештар қувват гирифта, бузург шуд; ва дар Яҳудо қалъаҳо ва шаҳрҳои захираҳо бино кард.

13. Ва ҳунармандони сершуморе барои ӯ дар шаҳрҳои Яҳудо кор мекарданд; ва мардони ҷангии часуре дар Ерусалим дошт.

14. Ва ин аст шумораи онҳо бар ҳасби хонаводаҳошон: аз Яҳудо мириҳазорҳо, ки сарвари онҳо Адно буд, ва бо ӯ сесад ҳазор мардони ҷангӣ буданд.

15. Ва дар паҳлуи ӯ Ехӯҳонони сарвар буд, ва бо вай дусаду ҳаштод ҳазор сарбоз буданд.

16. Ва дар паҳлуи вай Амасьё ибни Зикрӣ буд, ки барои Худованд ионат медод, ва бо ӯ дусад ҳазор мардони ҷангӣ буданд.

17. Ва аз Бинъёмин Эльёдои марди ҷангӣ буд, ва бо ӯ дусад ҳазор камонварон ва сипардорон буданд.

18. Ва дар паҳлуи ӯ Ехӯзобод буд, ва бо вай садду ҳаштод ҳазор пешоҳангони лашкар буданд.

19. Инҳо хизмати подшоҳро ба ҷо меоварданд, ғайр аз онҳое ки подшоҳ дар шаҳрҳои ҳисордор дар тамоми Яҳудо ҷойгир карда буд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Иттифоқи Еҳӯшофот бо Аҳъоб.

1. ВА Еҳӯшофот сарват ва шавкати зиёде дошт; ва бо Аҳъоб хешованд шуд.
2. Ва баъд аз чанд сол назди Аҳъоб ба Сомария фурӯд омад, ва Аҳъоб барои ӯ ва барои қавме ки ҳамроҳаш буданд, гӯсфандон ва говони бисъёре забҳ кард, ва ӯро тарғиб намуд, ки ба Ромӯт-Цильод барояд.
3. Ва Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, гуфт: «Оё бо ман ба Ромӯт-Цильод меравӣ?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Чунон ки туй, ончунон манам, ва чунон ки қавми туанд, ончунон қавми мананд, ва ман бо ту ба ҷанг хоҳам рафт».

Анбиёи козиби Аҳъоб.

4. Ва Еҳӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Лутфан, ту имрӯз каломи Худовандро бипурс».
5. Ва подшоҳи Исроил анбиёро, ки чорсад нафар буданд, ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Оё ба Ромӯт-Цильод барои ҷанг биравем, ё ки худро боздорам?» Ва онҳо гуфтанд: «Бирав, ва Худо онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».
6. Ва Еҳӯшофот гуфт: «Оё дар ин ҷо боз набии Худо-ванд нест, то ки аз вай бипурсем?»
7. Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Боз як мард ҳаст, ки ба воситаи вай аз Худованд пурсидан мумкин аст, вале ман аз вай нафрат дорам, зеро ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки тамоми умри худ ба бадӣ; вай Микойху ибни Йимло мебошад». Ва Еҳӯшофот гуфт: «Подшоҳ чунин нагӯяд».

8. Ва подшоҳи Исроил як хочасароро хонда, гуфт: «Микойху ибни Йимлоро ба зудӣ биёр».

9. Ва подшоҳи Исроил ва Ехӯшофот, подшоҳи Яхудо, ҳар яке либосҳои худро пӯшида, бар тахти худ дар майдони даҳани дарвозаи Сомария нишаста буданд, ва тамоми анбиё ба ҳузури онҳо нубувват мекарданд.

10. Ва Сидқиёху ибни Канъона шохҳои оҳанин барои худ сохта, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: "Арамиёнро бо инҳо шох хоҳӣ зад, то ки тамоман маҳв шаванд"».

11. Ва тамоми анбиё ҳамин тавр нубувват карда, мегуфт-танд: «Ба Ромӯт-Цильод бирав ва комъёб шав, чунки Худо-ванд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

Нубуввати ҳақиқи Микойху.

12. Ва қосиде ки барои хондани Микойху рафта буд, ба вай сухан ронда, гуфт: «Инак, анбиё бо як овоз суханони хуб дар ҳаққи подшоҳ мегӯянд; бигзор сухани ту низ мисли яке аз онҳо бошад, яъне ту ҳам сухани хуб бигӯӣ».

13. Ва Микойху гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки он чи Худованд ба ман бигӯяд, ҳамонро хоҳам гуфт».

14. Ва ӯ назди подшоҳ омад, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Эй Микойху, оё ба Ромӯт-Цильод барои чанг биравем, ё ки худро боздорам?» Ва ӯ гуфт: «Биравед ва комъёб шавед, чунки онҳо ба дасти шумо супурда хоҳанд шуд».

15. Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чанд маротиба ман туро қасам бидиҳам, ки ба исми Худованд, ғайр аз он чи рост аст, ба ман нагӯӣ?»

16. Ва ӯ гуфт:

«Тамоми Исроилро мисли рамае ки чӯпон надорад, бар кӯҳҳо пароканда дидам.

Ва Худованд гуфт: "Инҳо соҳиб надоранд, пас бигзор ҳар яке ба хонаи худ ба саломатӣ баргарданд"».

17. Ва подшоҳи Исроил ба Ехӯшофот гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки ба бадӣ?»

18. Ва ӯ гуфт: «Пас, каломи Худовандро бишнавед: ман Худовандро бар тахти Худ нишаста дидам, ва тамоми лашкари осмон ба тарафи ростии ӯ ва ба тарафи чапи ӯ истода буданд.

19. Ва Худованд гуфт: "Кист, ки Аҳъоб, подшоҳи Исро-илро розӣ кунад, то ки вай ба Ромӯт-Цильод рафта, фурӯ ғалтад?" Яке ин тавр гуфт, ва дигаре он тавр гуфт.

20. Ва рӯҳе берун омада, ба ҳузури Худованд истод ва гуфт: "Ман ӯро розӣ мекунам". Ва Худованд ба вай гуфт: "Чӣ гуна?"

21. Вай гуфт: "Ман берун омада, рӯҳи козибе дар даҳони тамоми анбиёи ӯ мегардам". Ва ӯ гуфт: "Ту розӣ хоҳӣ кард ва низ муваффақият хоҳӣ ёфт; пас берун омада, чунин амал намо".

22. Ва инак, алҳол Худованд рӯҳи козибе дар даҳони ин анбиёи ту гузоштааст; вале Худованд дар ҳаққи ту сухани бад гуфтааст».

23. Ва Сидқиёҳу ибни Канъона наздик омада, Микойҳуро як торсақӣ зад ва гуфт: «Бо кадом роҳ Рӯҳи Худованд аз ман убур кардааст, то ки бо ту сухан гӯяд?»

24. Ва Микойҳу гуфт: «Инак, дар он рӯзе ки ту ба хуч-раи дохилӣ даромада пинҳон шавӣ, инро хоҳӣ дид».

25. Ва подшоҳи Исроил гуфт: «Микойҳуро бигиред, ва ӯро назди Амӯн, ҳокими шаҳр, ва Йӯош, писари подшоҳ, баргардонед,

26. Ва бигӯед: "Подшоҳ чунин мегӯяд: инро дар зиндон биандозед, ва нони кам ва оби кам варо бихӯронед, то да-ме ки ман ба саломатӣ баргардам"».

27. Ва Микойҳу гуфт: «Агар ту ба саломатӣ баргардӣ, Худованд ба воситаи ман сухан нагуфта бошад». Ва гуфт: «Бишнавед, ҳамаи қавмҳо!»

Ҳарбу зарб назди Ромӯт-Цильод. Фавти Аҳъоб.

28. Ва подшоҳи Исроил ва Ехӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба Ромӯт-Цильод рафтанд.

29. Ва подшоҳи Исроил ба Ехӯшофот гуфт: «Ман либоси дигар пӯшида, ба чанг медароям, валекин ту либоси худ-ро бипӯш». Ва подшоҳи Исроил либоси дигар пӯшида, ба чанг даромад.

30. Ва подшоҳи Арам ба сардорони аробаҳояш амр фарму-да, гуфт: «На бо хурде ва на бо калоне, балки танҳо бо под-шоҳи Исроил чанг кунед».

31. Ва ҳангоме ки сардорони аробаҳо Ехӯшофотро диданд, гуфтанд: «Подшоҳи Исроил ҳамин аст». Ва ӯро ихота намуданд, то ки бо ӯ чанг кунанд. Ва Ехӯшофот фаръед зад, ва Худованд ба ӯ мадад кард, ва Худо онҳоро аз ӯ дур сохт.

32. Ва чун сардорони аробаҳо диданд, ки ӯ подшоҳи Ис-роил нест, аз ӯ дур шуданд.

33. Ва касе зеҳи камонашро тасодуфан кашида, подшоҳи Исроилро аз миёни кӯкҳои чавшанаш зад; ва ӯ ба аробака-ши худ гуфт: «Цилавро гардонида, маро аз майдони чанг берун барор, зеро ки бемор шудаам».

34. Ва дар он рӯз чанг авҷ гирифт, ва подшоҳи Исроилро дар аробааш дар рӯ ба рӯи арамиён то бегоҳирӯзӣ ба по хезонида нигоҳ доштанд, ва дар вақти ғуруби офтоб ӯ мурд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Еху иттифоқи Аҳъоб ва Ехӯшофотро мазаммат менамояд.

1. ВА Ехӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба хонаи худ ба Еру-салим ба саломатӣ баргашт.

2. Ва Еху ибни Ҳанонии ғайбгӯӣ ба истикболи ӯ берун омад, ва ба подшоҳ Ехӯшофот гуфт: «Оё туро сазад, ки ба шарире ёварӣ намой, ва душманони Худовандро дӯст дорӣ? Аз ин сабаб бар ту ғзабе аз қониби Худованд ба вучуд омадааст.

3. Аммо дар ту аъмоли нек низ ёфт шудааст, чунки Ашераҳоро аз замин нест кардаӣ, ва дили худро моили он гардонидаӣ, ки Худоро чӯё бошӣ».

Ехӯшофот худонарастии ҳақиқиро аз нав барқарор менамояд.

4. Ва Ехӯшофот дар Ерусалим сокин гардида, аз нав назди қавм аз Беэр-Шобаъ то кӯҳи Эфроим берун омад, ва онҳоро сӯи Худованд Худои падаронашон баргардонид.

5. Ва доваронро дар мамлакат, дар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, шаҳр ба шаҳр, гузошт.

6. Ва ба доварон гуфт: «Дикқат диҳед, ки шумо чӣ гуна амал мекунед, зеро ки на барои одам доварӣ менамояд, балки барои Худованд; ва дар амали доварӣ Ё бо шумо хоҳад буд.

7. Ва алҳол, бигзор тарси Худованд бар шумо бошад. Эҳтиёткорона амал намояд, зеро ки назди Худованд Худои мо беинсофӣ ва рӯбинӣ ва ришвахӯрӣ нест».

8. Ва дар Ерусалим низ Ехӯшофот аз левизодагон ва коҳинон ва аз сардорони хонаводаҳои Исроил баҳри довари Худованд ва муҳокимаи даъвоҳо гузошт; ва ба Ерусалим баргаштанд.

9. Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Дар тарси Худованд, бо имон ва дили комил чунин амал кунед,

10. Ва дар ҳар даъвое ки аз ҷониби бародарони шумо, ки дар шаҳрҳои худ сукунат доранд, пеши шумо меояд, — хоҳ оид ба хунрезӣ, хоҳ оид ба шариат, ва аҳком, ва фароиз, ва дастурҳо бошад, — онҳоро огоҳ намояд, то ки пеши Худованд гуноҳкор нашаванд, ва бар шумо ва бар бародарони шумо ғазаб наояд; чунин амал кунед, ва шумо гуноҳкор нахоҳед шуд.

11. Ва инак, Амареъҳуи саркоҳин бар сари шумо дар ҳар кори Худованд аст, ва Забадьёҳу ибни Исмоил, ки раиси хонадони Яҳудо мебошад, — дар ҳар кори подшоҳ аст, ва нозирони левизода пеши шумоянд; пас, қавӣ бошед ва амал кунед, ва Худованд бо некон хоҳад буд».

БОБИ БИСТУМ

Ба Яхудо ҳуҷум овардани мӯобиён.

1. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Мӯоб ва банӣ-Аммӯн, ва бо онҳо баъзе аз маӯниён ба муқобили Еҳӯшофот барои ҷанг омаданд.

2. Ва назди Еҳӯшофот омаданд ва хабар дода, гуфтанд: «Анбӯҳи бузурге аз он тарафи баҳр, аз Арам ба муқобили ту меоянд, ва инак, онҳо ба Ҳасасӯн-Томор, ки ҳамон Айн-Ҷадӣ бошад, расидаанд».

Дуои Еҳӯшофот.

3. Ва Еҳӯшофот ба ҳарос афтод, ва ба мадади Худованд рӯй овард, ва дар тамоми Яхудо рӯзадорӣ эълон кард.

4. Ва аҳли Яхудо ҷамъ шуданд, то ки аз Худованд мадад пурсанд; аз ҳамаи шаҳрҳои Яхудо низ омаданд, то ки аз Худованд мадад пурсанд.

5. Ва Еҳӯшофот дар миёни ҷамоати Яхудо ва Ерусалим, дар хонаи Худованд, пеши саҳни нав истода,

6. Гуфт: «Эй Худованд Худои падарони мо! Ту, охир, Худо дар осмон ҳастӣ, ва Ту бар ҳамаи мамлакатҳои қавмҳо салтанат меронӣ, ва қувват ва иқтидор дар дасти Туст, ва касе нест, ки тавонад пеши Ту истодагӣ намояд.

7. Ту, охир, эй Худои мо, сокинони ин заминро аз пеши қавми Худ Исроил бадар рондай, ва онро ба насли дӯсти Худ Иброҳим ба сурати абадӣ додай.

8. Ва онҳо дар он сокин шуданд, ва барои Ту қудсе ба исми Ту дар он бино карда, гуфтанд:

9. "Агар мусибате, шамшери ҷазодихандае, ё вабо ва қаҳтӣ бар мо биёяд, мо пеши ин хона ва пеши Ту, — чунки исми Ту дар ин хона аст, — биистем ва сӯи Ту дар тангии худ истиғоса барем, ва Ту иҷобат намуда наҷот хоҳӣ дод".

10. Ва алҳол, инак, банӣ-Аммӯн ва Мӯоб ва кӯҳи Сеир, ки Ту ба Исроил, вақте ки аз замини Миср меомаданд, иҷозат надодӣ, ки аз кишварҳои онҳо убур намоянд, би-нобар ин аз пеши онҳо давр зада гузашта, онҳоро несту нобуд накарданд,
—

11. Инак, онҳо подоши инро ба мо медиҳанд, яъне меҳо-ҳанд, ки омада, моро аз меросе ки ба тасарруфи мо додаӣ, ба-дар ронанд.

12. Эй Худои мо! Худат онҳоро доварӣ намо, зеро мо қувват надорем, ки пеши анбӯҳи бузурге ки ба муқобили мо меоянд, истодагӣ намоем, ва мо намедонем чӣ кор ку-нем, балки чашмони мо ба сӯи Туст».

13. Ва тамоми аҳли Яхудо ба ҳузури Худованд истода буданд, низ кӯдаконашон, занонашон ва писаронашон.

Худованд ба воситаи Яҳазиил ҷавоб мегардонад.

14. Ва Яҳазиил ибни Закарьёҳу, ибни Баноё, ибни Яиил, ибни Маттанъеи левизода, ки аз банӣ-Ософ буд, — бар ӯ Рӯҳи Худованд дар миёни ҷамоат нозил шуд,

15. Ва ӯ гуфт: «Гӯш андозед, эй тамоми Яхудо ва со-кинони Ерусалим ва подшоҳ Еҳӯшофот! Худованд ба шумо чунин мегӯяд: "Шумо аз ин анбӯҳи бузург натарсед ва ҳа-росон нашавед, зеро ки ин ҷанг аз он шумо нест, балки аз он Худост.

16. Фардо бар онҳо фурӯд оед: инак, онҳо ба баландии Сис мебароянд, ва шумо онҳоро дар интиҳои водӣ, назди биёбони Яруил хоҳед ёфт.

17. Дар ин ҷанг шумо нахоҳед ҷангид; шумо, эй Яхудо ва Ерусалим, бархоста биистед, ва начоти Худовандро, ки бо шумо хоҳад буд, бубинед! Натарсед ва ҳаросон нашавед! Фардо ба муқобили онҳо берун оед, ва Худованд бо шумо хоҳад буд"».

18. Ва Ехӯшофот рӯ ба замин афтод, ва тамоми аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалим ба хузури Худованд афтоданд, то ки ба Худованд сачда баранд.

19. Ва левизодагон аз банӣ-қаҳотиён ва аз банӣ-қӯраҳиён бархостанд, то ки дар ҳаққи Худованд Худои Исроил бо овози бағоят баланд ҳамду сано гӯянд.

20. Ва бомдодон бармаҳал бархоста, сӯи биёбони Тақӯо берун омаданд; ва ҳангоме ки берун меомаданд, Ехӯшофот биистод ва гуфт: «Маро бишнавед, эй аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалим! Ба Худованд Худои худ имон оваред ва амин хоҳед буд, ба анбиёи Ӯ имон оваред, ва комъёб хоҳед шуд».

21. Ва бо қавм машварат карда, мутрибонро таъин намуд, то ки пешопеши фавчи пешоҳанг берун рафта, дар шаъни Худованд бисароянд ва ҳашамати қудсиятро мадҳ карда, бигӯянд: «Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст!»

22. Ва ҳангоме ки онҳо ба сурудан ва ҳамд гуфтан шурӯъ карданд, Худованд бар банӣ-Аммӯн, Мӯоб ва аҳли кӯҳи Сеир, ки ба Яҳудо омада буданд, камин ниҳод, ва онҳо шикаст хӯрданд;

23. Ва банӣ-Аммӯн ва Мӯоб бар сокинони кӯҳи Сеир қиём намуда, онҳоро несту нобуд карданд, ва ҳангоме ки кори сокинони Сеирро тамом карданд, якдигарро куштан гирифтанд.

24. Ва ҳангоме ки аҳли Яҳудо ба дидбонгоҳи биёбон ра-сида, ба он анбӯҳ назар андохтанд, инак, ҷасадҳои мурда бар замин хобидааст, ва растагоре нест.

25. Ва Ехӯшофот бо қавми худ барои гирифтани ғанима-ти онҳо омад, ва назди онҳо молу мулк ва сару либос ва чизҳои гаронбаҳои зиёде ёфтанд, ва барон худ он қадар гирифтанд, ки ёрои бардошта бурдан надоштанд, ва се рӯз онҳо ғаниматро мегирифтанд, зеро ки бағоят бисъёр буд.

Ботантана ба Ерусалим баргаштанд.

26. Ва дар рӯзи чорум дар водии Баракат чамъ шуданд, зеро ки дар он чо Худовандро муборак хонданд; бинобар ин номи он маконро водии Баракат ниҳоданд, ки то имрӯз чунин аст.

27. Ва тамоми мардуми Яҳудо ва Ерусалим бо сардории Еҳӯшофот бо шодмонӣ ба Ерусалим баргаштанд, зеро ки Худованд оқхоро бар душманонашон шод гардонида буд.

28. Ва дар Ерусалим бо барбатҳо ва удҳо ва карнайҳо назди хонаи Худованд омаданд.

29. Ва тарси Худо ҳамаи салтанатҳои кишвархоро фаро гирифт, чун шуниданд, ки Худованд бо душманони Исроил ҷангидааст.

30. Ва мамлақати Еҳӯшофот осуда шуд, ва Худои ӯ ба ӯ аз ҳар тараф оромӣ ато намуд.

31. Ва Еҳӯшофот бар Яҳудо подшоҳӣ кард; дар вақти подшоҳ шуданаш сию панҷсола буд, ва бисту панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, ва номи модараш Азубо бинти Шилҳӣ буд.

32. Ва бо роҳи падари худ Осо рафтор намуд, ва аз он дур нашуда, он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард.

33. Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд, ва қавм ҳанӯз дилҳои худро сӯи Худои падарони худ равона накарда буданд.

34. Ва бақияи аъмоли Еҳӯшофот, аз аввал то охир, дар вақоеъномаи Еҳу ибни Ҳанонӣ, ки он дар китоби подшоҳони Исроил дохил аст, навишта шудааст.

Еҳӯшофот бо Аҳазъё шарик мешавад.

35. Ва баъд аз ин Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, бо Аҳазъё, подшоҳи Исроил, ки шарирона рафтор мекард, шарик шуд.

36. Ва бо вай шарик шуд, то ки киштиҳо сохта, ба Таршиш равона кунад; ва онҳо дар Эсьюн-Қобар киштиҳо сохтанд.

37. Ва Элиозар ибни Дӯдовоҳу, ки аз Морешо буд, дар ҳаққи Еҳӯшофот нубувват намуда, гуфт: «Азбаски бо Аҳазъё шарик

шудӣ, Худованд кори туро вайрон хоҳад кард». Ва киштиҳо дарҳам шикаста, ба Таршиш натавонистанд бираванд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Еҳӯром, баъд аз фавти падараш, бар Яҳудо подшоҳ мешавад.

1. ВА Еҳӯшофот бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Еҳӯром ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

2. Ва бародарони ӯ, писарони Еҳӯшофот, инҳо буданд: Азаръё ва Яҳиил ва Закаръёҳу ва Азаръёҳу ва Микоил ва Шафатьёҳу; ҳамаи инҳо писарони Еҳӯшофот, подшоҳи Ис-роил, буданд.

3. Ва падарашон ба онҳо инъомҳои зиёде аз нуқра ва тилло ва чизҳои гаронбаҳо, бо шаҳрҳои ҳисордор дар Яҳудо, бах-шид; валекин салтанатро ба Еҳӯром дод, зеро ки ӯ нахуст-зода буд.

4. Ва ҳангоме ки Еҳӯром салтанати падарашро соҳиб шуда, қувват гирифт, ҳамаи бародарони худ, ва низ баъзеро аз сарварони Исроил бо шамшер кушт.

5. Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯром сию дусола буд, ва ҳашт сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

6. Ва ӯ бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор кард, чунон ки хонадони Аҳъоб рафтор карда буданд, зеро ки духтари Аҳъоб зани ӯ буд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард.

7. Вале Худованд ба хотири аҳде ки бо Довуд баста буд, нахост хонадони Довудро ба ҳалокат расонад, зеро ба ӯ ваъда дода буд, ки барои ӯ ва фарзандони ӯ умрбод чароғе бидиҳад.

Исъёни Адӯм ва Либно.

8. Дар айёми ӯ Адӯм аз зери дасти Яҳудо исъён бардошт, ва онҳо бар худ подшоҳе гузоштан.

9. Ва Еҳӯром бо сардорони худ убур намуд, ва ҳамаи аробаҳояш бо ӯ буд; ва шабона ӯ бархост ва сафҳои адӯмиёнро, ки ӯ ва сардорони аробаҳоро ихота карда буданд, раҳна намуда, ақиб нишаст.

10. Ва Адӯм аз зери дасти Яҳудо исьён бардошт, ки то имрӯз чунин аст; дар он замон Либно аз зери дасти ӯ исьён бардошт, зеро ки ӯ Худованд Худои падарони худро тарк кард.

11. Ҳамчунин ӯ баландиҳо дар кӯҳҳои Яҳудо барпо намуд, ва сокинони Ерусалимро зинокор гардонид, ва аҳли Яҳудоро ба васваса андохт.

Мактуб аз Ильёси набӣ.

12. Ва мактубе аз Ильёси набӣ ба ӯ расид, ки дар он гуфта шуда буд: «Худованд Худои падарат Довуд чунин мегӯяд: "Азбаски ту бо роҳҳои падарат Еҳӯшофот ва бо роҳҳои Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтор накардӣ, 13. Балки бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор намуда, аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалимро зинокор гардондӣ, чунон ки хонадони Аҳъоб зинокор гардонида буданд; ва низ бародарони худро аз хонадони падарат, ки аз ту беҳтар буданд, ба қатл расондӣ, —

14. Инак, Худованд қавми ту, ва писарони ту, ва занони ту, ва тамоми молу мулки туро ба балои азим гирифта хо-ҳад кард;

15. Ва худат ба дардҳои зиёде, яъне ба бемории амъои худ мубтало хоҳӣ шуд, то ба дараҷае ки амъоят аз он дард рӯз ба рӯз берун хоҳад омад"».

16. Ва Худованд рӯҳи фалиштиён ва арабҳоро, ки дар паҳлуи ҳабашиён буданд, ба муқобили Еҳӯром барангехт;

17. Ва онҳо ба Яҳудо ҳучум оварданд, ва онро раҳна карда даромаданд, ва тамоми молу мулкero, ки дар хонаи подшоҳ ёфт шуд, ва писарон ва занони ӯро низ ба асирӣ бурданд; ва барои ӯ, ғайр аз Еҳӯоҳоз, ки хурдтарини писаронаш буд, писаре боқӣ намонд.

Бемории илочнопазири Еҳӯром, ва фавти ӯ.

18. Ва баъд аз ҳамаи ин Худованд амъои ӯро ба бемории илочнопазире гирифта кард.

19. Ва бо мурури айём, вақте ки ду сол ба интиҳо расид, амъояш аз шиддати дардаш берун омада, ӯ бо азоби сахте мурд; ва қавмаш барои ӯ оташ наафрӯхтанд, чунон ки барои падарони ӯ барафрӯхта буданд.

20. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ сию дусола буд, ва ҳашт сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва бе он ки сазовори дил-сӯзӣ гардида бошад, аз дунъё даргузашт, ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд, вале на дар мақбараи подшоҳон.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Подшоҳии Аҳазъёҳу дар Яҳудо.

1. ВА сокинони Ерусалим писари хурдии ӯ Аҳазъёҳуро ба ҷои ӯ подшоҳ карданд, зеро фавче ки бо арабҳо ба ӯрдугоҳ даромада буданд, ҳамаи писарони калониро кушта буданд; ва Аҳазъёҳу ибни Еҳӯром, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.

2. Дар вақти подшоҳ шуданаш Аҳазъёҳу чилу дусола буд, ва як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Аталъё бинти Омрӣ буд.

3. Ӯ низ бо роҳҳои хонадони Аҳъоб рафтор намуд, зеро ки модараш машваратчии ӯ буд, то ки корҳои шарирона бикунанд.

4. Ва мисли хонадони Аҳъоб, он чи дар назари Худо-ванд бад буд, ба амал овард, зеро ки онҳо, баъд аз фавти падараш, машваратчиёни ӯ буданд, то ки ба ҳалокат бира-сад.

5. Бар тибқи машварати онҳо рафтор карда, ӯ бо Йӯ-ром ибни Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба ҷанги зидди Ҳазоил, подшоҳи Арам, ба Ромӯт-Цилъод рафт, ва арамиён Йӯромро захмдор карданд.

Аҳазъёҳу барои дидани Йӯром ба Изреъил меояд.

6. Ва ӯ ба Изреъил баргашт, то аз захмҳое ки ба ӯ дар Ромо расонида буданд, вақте ки бо Ҳазоил, подшоҳи Арам, мечангид, шифо ёбад; ва Аҳазъёҳу ибни Еҳӯром, подшоҳи

Яхудо, барои дидани Йӯром ибни Аҳъоб ба Изреѝил фу-рӯд омад, чунки вай бемор буд.

7. Ва ҳалокати Аҳазьёху аз ҷониби Худо буд, ки ӯ назди Йӯром омад, ва омадан замон бо Йӯром ба Еху ибни Ним-шй муқобил баромад, ки варо Худованд барои нест кардани хонадони Аҳъоб тадҳин намуда буд.

Қатли сарварони Яхудо. Фавти Аҳазьёху.

8. Ва ҳангоме ки Еху аз хонадони Аҳъоб қасос меги-рифт, сарварони Яхудо ва писарони бародарони Аҳазьёхуро, ки ба Аҳазьёху хизмат мекарданд, ёфта, онҳоро ба қатл ра-сонид.

9. Ва Аҳазьёхуро талаб кард, ва ӯро дар ҳолате ки дар Сомария пинҳон шуда буд, дастгир карда, назди Еху оварданд, ва ӯро кушта, дафн карданд, зеро ки гуфтанд: «Ў писари Ехӯшофот аст, ки вай бо тамоми дили худ Худовандро чӯё шуда буд». Ва аз хонадони Аҳазьёху касе бо-қй намонд, ки қувват дошта бошад салтанат ронад.

10. Ва Аталъё, модари Аҳазьёху, чун дид, ки писараш мурд, барҳоста, тамоми насли подшоҳони хонадони Яхудо-ро несту нобуд кард.

11. Вале Ехӯшобаъ, духтари подшоҳ, Ехӯош ибни Аҳазьёхуро гирифт, ва ӯро аз миёни писарони подшоҳ, ки кушта мешуданд, дуздид, ва ӯро бо ширдораш ба хонаи хобгоҳ бурда ҷойгир кард; ва Ехӯшобаъ, духтари подшоҳ Ехӯром, ки зани Ехӯёдои коҳин буд, — зеро ки вай хоҳари Аҳазьёху буд, — ӯро аз Аталъё пинҳон кард, ва вай ӯро накушт.

12. Ва ӯ бо онҳо дар хонаи Худо шаш сол пинҳон буд; ва Аталъё дар мамлакат подшоҳй мекард.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Ехӯош дар Яхудо подшоҳ мешавад.

1. ВА дар соли ҳафтум Ехӯёдоъ қувват ёфт, ва мирисадҳо Азарьё ибни Ерӯҳом, ва Исмоил ибни Ехӯҳонон, ва Азарьёху

ибни Ўбид, ва Маасиёху ибни Адоёху, ва Элишофот ибни Зикриро бо худ гирифта, аҳд баст.

2. Ва онҳо дар Яҳудо гардиш карданд, ва левизодагонро аз хамаи шахрҳои Яҳудо, ва сардорони хонаводаҳои Исроилро чамъ карда, ба Ерусалим омаданд.

3. Ва тамоми чамоат дар хонаи Худо бо подшоҳ аҳд бастанд, ва Еҳўёдоъ ба онҳо гуфт: «Инак, писари подшоҳ подшоҳӣ хоҳад кард, чунон ки Худованд дар бораи банӣ-Довуд гуфтааст.

4. Ин аст коре ки шумо бояд ба ҷо оваред: сеяки шумо, яъне онҳое ки дар шанбе меоянд, иборат аз коҳинон ва левизодагон, дарбонони назди остонаҳо бошад;

5. Ва сеяки дигар — дар хонаи подшоҳ; ва сеяки боқӣ — назди дарвозаи Есўд; ва тамоми қавм — дар сахнҳои хонаи Худованд.

6. Ва бигзор касе ба хонаи Худованд дохил нашавад, ғайр аз коҳинон ва хизматгузори левизода, ки онҳо дохил мешаванд, зеро ки онҳо муқаддасанд; ва тамоми қавм бигзор навбатдории Худовандро ба ҷо оваранд.

7. Ва бигзор левизодагон подшоҳро аз ҳар тараф ихота намоянд, дар ҳолате ки: ҳар якеро аслиҳааш дар дасташ бошад, ва ҳар кӣ ба хона дарояд, бояд кушта шавад; ва ҳангоме ки подшоҳ дохил мешавад ва берун меравад, шумо назди ӯ хоҳед буд».

8. Ва левизодагон ва тамоми аҳли Яҳудо ҳар он чи Еҳўёдои коҳин амр фармуд, ба ҷо оварданд, ва ҳар яке одамони худро, — ҳам онҳоеро, ки дар шанбе меоянд, ва ҳам онҳоеро, ки дар шанбе берун мераванд, — гирифтанд, зеро ки Еҳўёдои коҳин гурӯҳҳоро ғориғ накард.

9. Ва Еҳўёдои коҳин найзаҳо ва сипарҳои хурду калони подшоҳ Довудро, ки дар хонаи Худо буд, ба мирисадҳо дод.

10. Ва тамоми қавмро, ки ҳар яке аслиҳааш дар дасташ буд, аз тарафи рости хона то тарафи чапи хона, назди қурбонгоҳ ва назди хона, гирдогирди подшоҳ гузошт.

11. Ва писари подшоҳро бароварданд, тоҷ ва шаҳодатро бар ӯ гузоштанд, ва ӯро подшоҳ карданд, ва Еҳӯёдоъ ва писаронаш ӯро тадҳин намуда, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ!»

Қатли Аталё.

12. Ва Аталё овози қавмро, ки медавиданд ва подшоҳро мадҳ мекарданд, шунида, назди қавм ба хонаи Худованд омад.

13. Ва дид, ки инак, подшоҳ бар минбари худ назди даромадгоҳ истодааст, ва сарварон ва карнайҳо назди подшоҳ мебошанд, ва тамоми қавми мамлакат шодӣ мекунанд ва карнай менавозанд, ва муғанниён бо асбоби мусиқӣ ҳамду сано мехонанд; ва Аталё либосашро чок зада, гуфт: «Хиёнат! Хиёнат!»

14. Ва Еҳӯёдои коҳин мирисадҳоро, ки сардорони қўшун буданд, хонда баровард ва ба онҳо гуфт: «Варо ба миёни сафҳо берун оваред, ва ҳар кӣ аз ақби вай биравад, бо шамшер кушта хоҳад шуд». Зеро коҳин гуфта буд: «Варо дар хонаи Худованд накушед».

15. Ва ба вай роҳ доданд, ва ҳангоме ки вай ба даҳани дарвозаи аспҳои хонаи подшоҳ расид, дар он ҷо варо куштанд.

Еҳӯёдоъ бо қавм аҳд мебандад.

16. Ва Еҳӯёдоъ дар миёни худ ва тамоми қавм ва подшоҳ аҳд баст, то ки қавми Худованд бошанд.

17. Ва тамоми қавм ба хонаи Баал омада, онро хароб карданд, ва қурбонгоҳҳо ва бутҳояшро шикастанд, ва Маттонро, ки коҳини Баал буд, пеши қурбонгоҳҳо куштанд.

18. Ва Еҳӯёдоъ навбатдориҳои хонаи Худовандро ба дасти коҳинон ва левизодагон супурд, чунон ки Довуд дар хонаи Худованд тақсим карда буд, то ки бар тибқи он чи дар Тавроту Мусо навишта шудааст, бо шодмонӣ ва сурудхонӣ,

мувофиқи дастури Довуд, қурбониҳои сӯхтани барои Худованд тақдим намоянд.

19. Ва дарбоноро назди дарвозаҳои хонаи Худованд гузошт, то касе ки аз ягон ҷиҳат палид аст, дохил нашавад.

20. Ва мирисадҳо, ва аъён, ва ҳокимони қавм, ва тамоми қавми мамлакатро гирифт, ва подшоҳро аз хонаи Худованд фурӯд овард, ва андаруни дарвозаи болоии хонаи подшоҳ дохил шуданд, ва подшоҳро бар тахти салтанат нишониданд.

21. Ва тамоми қавми мамлакат шодӣ карданд, ва шаҳр ором ёфт. Ва Атальяро бо шамшер куштанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Подшоҳи Еҳӯш.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯш ҳафтсола буд, ва чил сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи мода-раш Сивьё, аз Беэр-Шобаъ, буд.

2. Ва Еҳӯш, дар тамоми айёми Еҳӯёдои коҳин, он чиро, ки дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард.

3. Ва барои ӯ Еҳӯёдоъ ду зан гирифт, ва ӯ писарон ва духтарон ба дунё овард.

4. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки ба дили Еҳӯш фикри таъмир кардани хонаи Худованд омад.

5. Ва ӯ коҳинон ва левизодагонро чамъ карда, ба онҳо гуфт: «Ба шаҳрҳои Яхудо бароед, ва аз тамоми Исроил ба-рои таъмири хонаи Худои худ сол ба сол нукра чамъ кунед, ва дар ин кор шитоб намоед». Валекин левизодагон шитоб накарданд.

6. Ва подшоҳ Еҳӯёдои саркоҳинро хонда, ба вай гуфт: «Чаро аз левизодагон талаб накардӣ, ки чизьяро, ки Мусо, бандаи Худованд, ва ҷамоати Исроил барои хаймаи шаҳодат муқаррар намуда буданд, аз Яхудо ва Ерусалим биёранд?»

7. Зеро ки писарони Атальяи начиса ба хонаи Худо за-да даромада, ҳамаи вақфҳои хонаи Худовандро барои Баал-ҳо истифода карда буданд.

Таъмири маъбад.

8. Ва подшоҳ амр фармуд, ва сандуке сохта, онро наз-ди дарвозаи хонаи Худованд аз берун гузоштанд.

9. Ва дар Яҳудо ва Ерусалим эълон карданд, ки чизьяро, ки Мусо бандаи Худо, дар биёбон бар Исроил муқаррар на-муда буд, барои Исроил биёранд.

10. Ва ҳамаи сарварон ва тамоми қавм шодӣ карданд, ва оварда дар сандуқ андохтанд, то даме ки пур шуд.

11. Ва ҳангоме ки сандуқро ба воситаи левизодагон назди амалдорони подшоҳ меоварданд, ва онҳо медиданд, ки нук-ра бисъёр аст, котиби подшоҳ ва амалдори саркоҳин ома-да, сандуқро холӣ мекарданд, ва онро бардошта, аз нав дар чояш мегузоштанд; ҳамин тавр рӯз ба рӯз амал наму-да, нукраи зиёде чамъ карданд.

12. Ва подшоҳ ва Еҳўёдоъ онро ба саркороне ки бо корҳои таъмири хонаи Худованд машғул буданд, медоданд, ва онҳо сангтарошон ва дуредгаронро барои таъмири хонаи Худованд, ва оҳангарон ва мисгаронро барои мустаҳкам кардани хонаи Худованд киро мекарданд.

13. Ва саркорон кор мекарданд, ва корҳои таъмир ба во-ситаи онҳо анҷом ёфт, ва хонаи Худоро ба шакли аввалаи он дароварданд, ва онро мустаҳкам карданд.

14. Ва пас аз анҷом доданашон бақияи нукраро ба под-шоҳ ва Еҳўёдоъ оварданд, ва аз он барои хонаи Худованд коло сохтанд, яъне колои хизмат, ва коло барои қурбониҳои сӯхтанӣ, ва қошукҳо, ва асбоби тилло ва нукра. Ва дар та-моми айёми Еҳўёдоъ дар хонаи Худованд қурбониҳои сӯхта-нӣ тақдим мекарданд.

15. Ва Еҳўёдоъ пир ва солхўрда гардида, мурд; дар вақти мурданааш саду сисола буд.

16. Ва ўро дар шаҳри Довуд бо подшоҳон дафн карданд, зеро ки дар Исроил барои Худо ва барои хонаи Ў корҳои нек карда буд.

Маъсияти сарварон.

17. Ва баъд аз фавти Ехӯёдоъ сарварони Яҳудо омада, ба подшоҳ сачда бурданд; он гоҳ подшоҳ ба онҳо гӯш дод.

18. Ва онҳо хонаи Худованд Худои падарони худро тарк намуда, Ашераҳо ва бутҳоро ибодат карданд, ва аз барои ин маъсияташон ғазабе бар Яҳудо ва Ерусалим ба вучуд омад.

19. Ва Ё анбиёро назди онҳо фиристод, то ки онҳоро сӯи Худованд баргардонанд; ва онҳоро таъкид карданд, вале онҳо гӯш надоданд.

20. Ва Рӯҳи Худо Закарьё ибни Ехӯёдои коҳинро фаро гирифт, ва ӯ бар баландие пеши қавм истода, ба онҳо гуфт: «Худо чунин мегӯяд: "Чаро шумо аҳкоми Худовандро поймол мекунед? Шумо комъёб нахоҳед шуд, зеро ки Худовандро тарк кардаед, ва Ё низ шуморо тарк хоҳад кард"».

21. Ва онҳо бар ӯ суиқасд намуда, ӯро дар саҳни хонаи Худованд, бар тибқи амри подшоҳ, сангсор карданд.

22. Ва подшоҳ Ехӯош эҳсонеро, ки падари ӯ Ехӯёдоъ ба вай карда буд, ба хотир наоварда, писарашро ба қатл расо-нид. Ва ӯ дар вақти мурданаш гуфт: «Худованд инро бубинад ва бозхост намояд!»

Арамиён ба Яҳудо ҳуҷум мекунанд. Фавти Ехӯош.

23. Ва баъд аз гузаштани як сол, лашкари Арам ба муқо-били ӯ баромада, ба Яҳудо ва Ерусалим дохил шуданд, ва ҳамаи сарварони қавмро аз миёни қавм куштанд, ва тамоми ғаниматеро, ки аз онҳо гирифта буданд, ба подшоҳи Димишқ фиристоданд.

24. Агарчи лашкари Арам бо андак одамон омада буданд, Худованд лашкари бағоят сершуморро ба дасташон супурд, зеро ки Худованд Худои падарони худро тарк карда буданд; ва Ехӯошро низ шиканча карданд.

25. Ва ҳангоме ки аз пеши ӯ рафтанд, навкаронаш бар ӯ суиқасд намуда, ӯро аз барои хуни писари Ехӯёдои коҳин бар

бистараш куштанд, ва ӯ мурд. Ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд, вале ӯро дар мақбараи подшоҳон дафн накарданд.

26. Ва касоне ки бар ӯ суиқасд карданд, инҳоянд: Зобод ибни Шимъоти аммӯния, ва Еҳӯзобод ибни Шимрити мӯобия.

27. Ва дар бораи писаронаш, ва дар бораи нубувватҳои зиёде ки дар ҳақи ӯ карданд, ва дар бораи таъмири хонаи Худованд дар эзоҳоти китоби подшоҳон навишта шудааст. Ва писараш Амасьё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Амасё бар Яҳудо подшоҳӣ мекунад.

1. АМАСЬЁ дар синни бисту панҷсолагӣ подшоҳ шуд, ва бисту нӯҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Еҳӯадон, аз Ерусалим, буд.

2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, аммо на бо дили комил.

3. Ва ҳангоме ки салтанат дар дасташ мустаҳкам шуд, навкарони худро, ки падараш подшоҳро кушта буданд, ба қатл расонид.

4. Вале писарони онҳоро накушт, бар тибқи навиштаи китоби Тавроти Мусо, ки дар он Худованд амр фармуда, гуфтааст: «Падарон набояд барои гуноҳи писарон кушта шаванд, ва писарон набояд барои гуноҳи падарон кушта шаванд, балки ҳар кас бояд барои гуноҳи худаш кушта шавад».

Ҷанг ба муқобили Адӯм.

5. Ва Амасьё аҳли Яҳудоро ҳам кард, ва онҳоро муво-фиқи хонаводаҳо, дар тамоми Яҳудо ва Бинъёмин, зери фармони мириҳазорҳо ва мирисадҳо гузошт; ва онҳоро аз бистсола ва болотар дар шумор оварда, сесад ҳазор гузинони

найзавар ва сипардорро ёфт, ки метавонистанд ба аскарӣ бираванд.

6. Ва аз Исроил сад ҳазор мардони ҷангиро ба баҳои сад киккар нуқра киро кард.

7. Вале марди Худо назди ӯ омада, гуфт: «Эй подшоҳ! Бигзор лашкари Исроил бо ту нараванд, зеро ки Худо-ванд бо Исроил, яъне бо тамоми банӣ-Эфроим нест.

8. Балки худат бирав, ва амал намуда, дар ҷанг қавӣ шав, вагар на туро Худо пеши душман мағлуб хоҳад кард, зеро ки Худо қодир аст мадад расонад ва мағлуб созад,

9. Ва Амасьё ба марди Худо гуфт: «Пас, оид ба сад кик-кар нуқрае ки ба фавчи Исроил додаам, чӣ кунам?» Ва марди Худо гуфт: «Худованд қодир аст ба ту аз ин зиёд-тар бидиҳад».

10. Ва Амасьё он фавчро, ки назди ӯ аз Эфроим омада буданд, ҷудо кард, то ки ба макони худ бираванд; ва ға-заби онҳо бар Яҳудо бағоят аланга гирифт, ва онҳо хашм-гин шуда, ба макони худ баргаштанд.

11. Ва Амасьё далер гардида, қавми худро пеш бурд, ва ба дараи Милҳ расида, аз банӣ-Сеир даҳ ҳазор нафарро кушт.

12. Ва банӣ-Яҳудо даҳ ҳазор нафарро зинда асир карда, ба куллаи Солаъ оварданд; ва онҳоро аз куллаи Солаъ партофтанд, ва ҳамаашон нобуд шуданд.

13. Ва аҳли он фавч, ки Амасьё онҳоро баргардонида буд, то ки бо ӯ ба ҷанг нараванд, дар шаҳрҳои Яҳудо, аз Сома-рия то Байт-Хўрўн, пароканда шуда, се ҳазор нафарро куштанд, ва ғанимати зиёдеро ба тороч бурданд.

14. Ва ҳангоме ки Амасьё ба адўмиён шикаст расонида баргашт, ӯ худоёни банӣ-Сеирро оварда, назди худ онҳоро ҳамчун худоён барқарор намуд, ва пеши онҳо сачда бурд, ва барои онҳо бухур сўзонид.

15. Ва ғазаби Худованд бар Амасьё аланга гирифт, ва набиеро назди ӯ фиристод, ки вай ба ӯ гуфт: «Чаро ту худоёни қавмеро чўё шудай, ки онҳо натавонистанд қавми худро аз дасти ту раҳо кунанд?»

16. Ва хангоме ки вай ба ӯ сухан меронд, ӯ ба вай гуфт: «Оё туро машваратчи подшоҳ таъин кардаанд? Бас кун, ча-ро туро бидушанд?» Ва набӣ бас карда, гуфт: «Медонам, ки Худо қарор додааст туро набуд кунад, зеро ки ту ин корро кардӣ, ва ба машварати ман гӯш надодӣ».

Чанги Яҳудо бо Исроил.

17. Ва Амасьё, подшоҳи Яҳудо, машварат намуд, ва назди Юош ибни Еҳӯоҳоз ибни Еҳу, подшоҳи Исроил, фирис-тода, гуфт: «Биё, рӯ ба рӯ шавем».

18. Ва Юош, подшоҳи Исроил, назди Амасьё, подшоҳи Яҳудо, фирис-тода, гуфт: «Мушхоре ки дар Лубнон аст, ба арзе ки дар Лубнон аст, фирис-тода, гуфтааст: "Духтари худро ба писари ман ба занӣ бидех". Валекин ҳайвони даш-тие ки дар Лубнон аст, гузар карда, мушхорро поймол намудааст.

19. Мегӯӣ: "Инак, Адӯро шикаст додам", ва дилат мағ-рур шудааст, ва ту бо худ меболӣ. Алҳол дар хонаи худ бинишин. Чаро ту бадбахтиро иғво медихӣ, то ки худат фурӯ ғалтӣ, ва хамчунин Яҳудо ҳамроҳи ту?»

20. Вале Амасьё гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худо буд, то ки онҳоро ба дасти душман бисупорад, чунки ху-доёни Адӯро ҷӯё шуда буданд.

21. Ва Юош, подшоҳи Исроил, баромад, ва ӯ ва Амасьё, подшоҳи Яҳудо, дар Байт-Шемеш, ки дар Яҳудост, рӯ ба рӯ шуданд.

22. Ва аҳли Яҳудо пеши Исроил мағлуб гардида, ҳар яке ба хаймаҳои худ гурехта рафтанд.

23. Ва Юош, подшоҳи Исроил, Амасьё ибни Еҳӯош ибни Еҳӯоҳоз, подшоҳи Яҳудоро дар Байт-Шемеш дастгир намуд, ва ӯро ба Ерусалим овард, ва ҳисори Ерусалимро аз дарвозаи Эфроим то дарвозаи кунҷакӣ, ба андозаи чор-сад зироъ хароб кард;

24. Ва тамоми тилло ва нукра, ва тамоми колоеро, ки дар хонаи Худо назди Убайд-Адӯм ёфт шуд, ва хазоини хонаи подшоҳ, ва гаравгононро гирифта, ба Сомария бар-гашт.

25. Ва Амасьё ибни Ехӯш, подшоҳи Яҳудо, баъд аз фав-ти Юош ибни Ехӯхоҳоз, подшоҳи Исроил, понздаҳ сол зин-дағӣ кард.

Фавти Амасьё.

26. Ва бақияи аъмоли Амасьё, аз аввал то охир, дар кито-би подшоҳони Яҳудо ва Исроил навишта шудааст.

27. Ва аз замоне ки Амасьё аз пайравии Худованд дур шуд, дар Ерусалим ба муқобили ӯ суиқасд карданд, ва ӯ ба Локиш гурехт; ва аз ақиби ӯ ба Локиш фиристоданд, ва ӯро дар он чо куштанд.

28. Ва ӯро бар аспҳо бардошта оварданд, ва ӯро бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Подшоҳ шудани Узиё ва муваффақиятҳои ҳарбии ӯ.

1. ВА тамоми қавми Яҳудо Узиёро, ки шонздаҳсола буд, гирифта, ба чои падараш Амасьё ӯро подшоҳ карданд.

2. Баъд аз он ки подшоҳ Амасьё бо падаронаш хобид, Узиё Эйлатро бино кард, ва онро ба Яҳудо баргардонид.

3. Узиё дар вақти подшоҳ шуданаш шонздаҳсола буд, ва панҷоҳу ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Екольё, аз Ерусалим, буд.

4. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Амасьё ба амал оварда буд.

5. Ва дар айёми Закаръё, ки рӯъёҳои Худоро фаҳм мена-муд, ӯ Худоро чӯё буд, ва дар рӯзҳои Худовандро чӯё буд, Худо ӯро комъёб мегардонид.

6. Ва ӯ берун омада, бо фалиштиён чанг кард, ва ҳисори Ҷат ва ҳисори Ебне ва ҳисори Ашдӯдро хароб кард, ва дар ҳудуди Ашдӯд ва фалиштиён шаҳрҳо сохт.
7. Ва Худо ба ӯ ба муқобили фалиштиён ва ба муқобили арабҳое ки дар Гур-Боал сукунат доштанд, ва ба муқобили маӯниён мадад расонид.
8. Ва аммӯниён ба Узиё хироч медоданд, ва номи ӯ то ҳудуди Миср шӯҳрат ёфт, зеро ки ӯ ниҳоятдараҷа пурзӯр гардида буд.
9. Ва Узиё бурҷҳо дар Ерусалим, бар дарвозаи кунҷакӣ ва бар дарвозаи Дара ва бар гӯшаи ҳисор бино кард, ва онҳоро мустаҳкам намуд.
10. Ва бурҷҳо дар биёбон бино кард, ва чоҳҳои бисёр канд, зеро ки чорвои зиёде дар пасти ва дар даштрӯя, ва зореон ва боғбонон дар кӯҳистон ва боғистон дошт, чунки зироатро дӯст медошт.
11. Ва Узиё лашкаре барои амалиёти ҳарбӣ дошт, ки фавҷ-фавҷ ба майдони корзор мебароманд, бар тибқи рӯйхати саршуморашон, ки он ба воситаи Яиили котиб ва Маасиёи нозир бо сардории Ҳананъёху, ки яке аз сарварони подшоҳ буд, тартиб дода шуда буд.
12. Шумораи умумии сардорони хонаводаҳо, ки мардони чангӣ буданд, ду ҳазору шашсад нафар буд.
13. Ва зери дасташон сесаду ҳафт ҳазору панҷсад нафар чанговарон буданд, ки бо мардонагӣ чангида, ба подшоҳ бар зидди душман мадад мерасониданд.
14. Ва Узиё барои онҳо, яъне барои тамоми лашкар, сипарҳо ва найзаҳо ва хӯдҳо ва чавшанҳо ва камонҳо ва сангҳои фалохмон тайёр кард.
15. Ва дар Ерусалим манҷаниқҳое ки амали устоёни моҳир буд, сохт, то ки онҳо бар бурҷҳо ва гӯшаҳои ҳисор барои андохтани тирҳо ва сангҳои калон гузошта шавад. Ва номи ӯ то ҷойҳои дурдаст шӯҳрат ёфт, зеро ки ӯ барои комёбии худ чизҳои аҷоиб сохта, бағоят қавӣ гардид.

Маъсияти Узиё ва ҷазо диданаш.

16. Ва хангоме ки \bar{u} қавӣ шуд, дилаш то ба дараҷаи бадкирдорӣ мутақаббир гардида, ба Худованд Худои худ хиёнат кард, ва ба маъбади Худованд даромад, то ки бухур бар қурбонгоҳи бухур бисӯзонад.

17. Ва аз паи \bar{u} Азаръёҳуи коҳин даромад, ва коҳинони Худованд, ҳаштод марди далер ҳамроҳи \bar{u} буданд.

18. Ва онҳо дар гирди подшоҳ Узиё истода, ба \bar{u} гуф-танд: «Туро, эй Узиё, раво нест, ки барои Худованд бухур бисӯзонӣ, балки ин кори коҳинони банӣ-Ҷорун аст, ки барои сӯзонидани бухур такдис шудаанд; аз қудс берун рав, зеро ки ту хиёнат кардаӣ, ва ин барои ту сабаби шаъну шараф аз ҷониби Худованд Худо нахоҳад буд».

19. Ва Узиё дарғазаб шуд, дар ҳолате ки маҷмари бухур-сӯзонӣ дар дасташ буд, ва ҳамин ки ғазабаш бар коҳинон аланга зад, пеши коҳинон дар хонаи Худованд, назди қурбонгоҳи бухур, маҳав бар пешонии \bar{u} пайдо шуд.

20. Ва Азаръёҳуи саркоҳин ва ҳамаи коҳинон ба \bar{u} назар андохтанд, ва инак, маҳав бар пешонии \bar{u} буд, ва бошитоб \bar{u} ро аз он ҷо бароварданд, ва худаш низ ба баромадан ши-тофт, зеро ки Худованд \bar{u} ро ба бало гирифта карда буд.

21. Ва подшоҳ Узиё то рӯзи фавти худ маҳавӣ буд ва дар маҳавхона сукунат дошт, зеро ки аз хонаи Худованд рад карда шуда буд. Ва писараш Ютом сардори хонаи подшоҳ буда, қавми мамлакатро доварӣ менамуд.

Фавти Узиё; дар Яҳудо подшоҳ шудани Ютом.

22. Ва бақияи аъмоли Узиёро, аз аввал то охир, набӣ Ишаъё ибни Омӯс навиштааст.

23. Ва Узиё бо падарони худ хобид, ва \bar{u} ро бо падаронаш дар майдони мақбараи подшоҳон дафн карданд, зеро ки гуфтанд: « \bar{U} маҳавист». Ва писараш Ютом ба ҷои \bar{u} подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Подшоҳии Ютом ва фавти ӯ.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Ютом бисту панҷсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ерушо бинти Содӯқ буд.
2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Узиё ба амал оварда буд, аммо ба маъбади Худованд дохил нашуд, вале қавм ҳанӯз гуноҳ мекарданд.
3. Ва ӯ дарвозаи болои хонаи Худовандро бино кард, ва назди ҳисори бурчи Ўфал иморати бисъёре сохт.
4. Ва бар кӯҳистони Яҳудо шаҳрҳо бино кард, ва дар ҷангалистон қалъаҳо ва бурҷҳо сохт.
5. Ва ӯ бо подшоҳи банӣ-Аммӯн ҷанг карда, бар онҳо дастболо шуд, ва дар он сол банӣ-Аммӯн ба ӯ сад киккар нуқра ва даҳ ҳазор кӯр гандум, ва даҳ ҳазор кӯр ҷав до-данд. Ва дар соли дуюм ва соли сеюм банӣ-Аммӯн ҳамин чизҳоро ба ӯ доданд.
6. Ва Ютом пурзӯр гардид, зеро ки роҳҳои худро пеши Худованд Худои худ дуруст гардонид ба буд.
7. Ва бақияи аъмоли Ютом, ва ҳамаи ҷангҳоиаш ва раф-тораш дар китоби подшоҳони Исроил ва Яҳудо навишта шудааст.
8. Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.
9. Ва Ютом бо падарони худ хобид, ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд, ва писараш Оҳоз ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Подшоҳии Оҳоз.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Оҳоз бистсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; вале он чи дар назари Худованд мақбул буд, мисли падараш Довуд ба амал наовард,

2. Балки бо роҳҳои подшоҳони Исроил рафтор намуд; ва ҳатто ҳайкалҳои рехта барои Баалҳо сохт;
3. Ва ӯ дар дараи Бен-Ҳиннӯм бухур сӯзонид, ва пи-сарони худро аз оташ гузаронид, мувофиқи одатҳои зишти халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши бани-Исроил бадар ронда буд;
4. Ва бар баландиҳо ва талҳо ва зери ҳар дараҳти сабз қурбонӣ мекард ва бухур месӯзонид.

Ҷанги бемувафакати Оҳоз бо Фақаҳ.

5. Ва Худованд Худояш ӯро ба дасти подшоҳи Арам супурд; ва онҳо ӯро зарба заданд, ва асирони зиёдеро аз ӯ гирифта, ба Димишқ бурданд. Ва ӯ ба дасти подшоҳи Исроил низ супурда шуд, ва вай ба ӯ зарбаи бузурге расонид.
6. Ва Фақаҳ ибни Рамальёҳу дар Яҳудо саду бист ҳазор нафарро, ки ҳамашон мардони ҷангӣ буданд, дар як рӯз кушт, чунки онҳо Худованд Худои падарони худро тарк карда буданд.
7. Ва Зикрӣ, ки паҳлавони Эфроим буд, Маасиёҳу пи-сари подшоҳ ва Азриқом раиси хона ва Элқоноро, ки шахси дуҷумбаъ аз подшоҳ буд, кушт.
8. Ва бани-Исроил аз бародарони худ дусад ҳазор занон, писарон ва духтаронро ба асирӣ гирифтанд, ва низ ғанимати зиёде аз онҳо тороҷ карданд, ва он ғаниматро ба Сомария оварданд.
9. Ва дар он ҷо набии Худованд буд, ки Ӯдид ном дошт; ва ӯ ба истиқболи лашкаре ки ба Сомария меомаданд, баро-мада, ба онҳо гуфт: «Инак, чун Худованд Худои падаронатон бар Яҳудо дарғазаб шуд, онҳоро ба дасти шумо супурд, ва шумо онҳоро бо хашме ки шиддаташ ба осмон расидааст, куштед.
10. Ва алҳол шумо мехоҳед, ки писарони Яҳудо ва Ерусалимро ба ғуломон ва канизони худ табдил диҳед? Бо ин, охир, шумо худро пеши Худованд Худои худ гуноҳкор месозед!

11. Ва алҳол ба ман гӯш дода, асиронеро, ки аз барода-рони худ гирифтаед, баргардонед, зеро ки оташи ғазаби Худованд бар шумост».

12. Ва баъзе касон аз сардорони банӣ-Эфроим, чунончи: Азаръёху ибни Еҳӯҳонон, ва Барахъёху ибни Машиллимут, ва Еҳизқиёху ибни Шаллум, ва Амосо ибни Ҳадлой ба истиқболи лашкариёне ки аз чанг бармегаштанд, бархоста,

13. Ба онҳо гуфтанд: «Асиронро ба ин ҷо набиёред, зеро ки ин амал бар мо гуноҳе пеши Худованд хоҳад шуд, ва шумо мехоҳед гуноҳҳо ва маъсиятҳои моро афзун гардонед, чунки гуноҳи мо азим аст, ва оташи ғазаб бар Исроил хоҳад буд».

14. Ва фавҷи пешоҳанг асирон ва ғаниматро пеши сарварон ва тамоми ҷамоат вогузоштанд.

15. Ва мардоне ки номашон зикр ёфт, бархоста, асиронро дастгирӣ карданд, ва ҳамаи бараҳнагони онҳоро аз ғанимат пӯшониданд, — яъне онҳоро сару либос ва пойафзол пӯшониданд, ва хӯрониданд, ва нӯшониданд, ва равған молиданд, ва ҳамаи камқувватонро ба харҳо савор карда, ба Ерихӯ, ки шаҳри нахлҳост, назди бародаронашон бурданд, ва худашон ба Сомария баргаштанд.

Адумиён ва фалиштиён ба Яҳудо хучум мекунанд.

16. Дар он замон подшоҳ Оҳоз назди подшоҳони Ашшур фиристод, то ки ба ӯ мадад расонанд.

17. Ва боз адумиён омада, Яҳудоро зарба заданд, ва ба асирӣ гирифтанд.

18. Ва фалиштиён ба шаҳрҳои пастӣ ва ҷануби Яҳудо зада даромада, Байт-Шемеш, ва Аёлӯн, ва Ҷадирӯт, ва Сӯкӯро бо деҳоташ, ва Тимноро бо деҳоташ, ва Ҷимзӯро бо деҳоташ забт карданд, ва дар он ҷо сокин шуданд.

19. Зеро ки Худованд Яҳудоро аз боиси Оҳоз, подшоҳи Исроил, поймол гардонид, чунки ӯ Яҳудоро ба фиску фучур гирифтӣ кард ва ба Худованд бисъёр хиёнат намуд.

20. Ва Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, назди ӯ омад, валекин ӯро ба танг овард ва мададе ба ӯ нарасонид.
21. Агарчи Оҳоз ганҷҳои хонаи Худованд, ва хонаи подшоҳ ва сарваронро гирифта ба подшоҳи Ашшур дод, вай ба ӯ мадад накард.
22. Ва бо вучуди тангии аҳволи худ, ӯ, подшоҳ Оҳоз, ба Худованд хиёнат кардан гирифт.
23. Ва барои худоёни Димишқ, ки ӯро зарба зада буданд, қурбониҳо тақдим намуда, гуфт: «Азбаски худоёни подшоҳони Арам ба онҳо мадад мерасонанд, бинобар ин ман ҳам барои онҳо қурбонӣ мекунам, ва онҳо ба ман мадад хоҳанд кард». Валекин онҳо боиси мағлубияти ӯ ва тамоми Исроил гардиданд.
24. Ва Оҳоз колои хонаи Худоро чамъ кард, ва колои хонаи Худоро пора-пора кард, ва дарҳои хонаи Худовандро баст, ва дар ҳар гӯшаи Ерусалим қурбонгоҳҳо барои худ сохт.
25. Ва дар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо баландиҳо сохт, то ки барои худоёни бегона бухур сӯзонад, ва бо ин рафтораш Худованд Худои падарони худро хашмгин кард.

Фавти Оҳоз, бар тахт нишастани Ҳизқиё.

26. Ва бақияи аъмоли ӯ, ва ҳамаи роҳҳои ӯ, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Яҳудо ва Исроил навишта шудааст.
27. Ва Оҳоз бо падарони худ хобид, ва ӯро дар шаҳр, дар Ерусалим дафн карданд, валекин ӯро ба мақбараи подшоҳони Исроил наоварданд; ва писараш Ҳизқиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Ҳизқиё дар Яҳудо подшоҳӣ мекунад ва худопарастиро аз нав барқарор менамояд.

1. ҲИЗҚИЁ дар синни бисту панҷсолагӣ подшоҳ шуд, ва бисту нӯҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи мода-раш Абиё бинти Закарёё буд.

2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Довуд ба амал оварда буд.
3. Дар соли аввали подшоҳии худ, дар моҳи якум, ӯ дарҳои хонаи Худовандро воз кард ва онҳоро таъмир намуд.
4. Ва коҳинон ва левизодагонро оваронид, ва онҳоро дар майдони шарқӣ чамъ кард.
5. Ва ба онҳо гуфт: «Маро бишнавед, эй левизодагон! Алҳол худро тақдис намоед, ва хонаи Худованд Худои па-дарони худро тақдис намуда, начосатро аз қудс берун ова-ред.
6. Зеро ки падарони мо хиёнат карданд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва ӯро тарк карданд, ва рӯи худро аз маскани Худованд гардониданд, ва пушти худро нишон доданд;
7. Ҳамчунин дарҳои равоқро бастанд, ва чароғҳоро куш-танд, ва бухур насӯзониданд, ва қурбониҳои сӯхтани дар қудси Худои Исроил тақдим накарданд.
8. Ва ғазаби Худованд бар Яҳудо ва Ерусалим аланга зад, ва ӯ онҳоро гирифтори даҳшат, харобӣ ва мадхушӣ гардонид, чунон ки шумо бо чашмони худ мебинед.
9. Ва инак, падарони мо ба дами шамшер фурӯ ғалти-данд, ва писарону духтарону занон мо аз ин сабаб ба аси-рӣ рафтанд.
10. Алҳол дилхоҳи ман ин аст, ки бо Худованд Худои Исроил аҳд бандем, то ки оташи ғазаби ӯ аз мо баргар-дад.
11. Эй фарзандонам, алҳол бепарвой накунед, зеро ки Худованд шуморо баргузидааст, то ки ба ҳузури ӯ истода, хизмати ӯро ба ҷо оваред, ва барои ӯ хизматгузoron ва сӯзонандагони бухур бошед».
12. Ва левизодагон бархостанд: Маҳат ибни Амосай ва Юил ибни Азаръёху аз банӣ-қаҳотиён, ва аз банӣ-маро-риён — Қиш ибни Абдӣ ва Азаръёху ибни Еҳалалъил; ва аз чершӯниён — Юоҳ ибни Зиммо ва Идан ибни Юоҳ;
13. Ва аз банӣ-Элисофон — Шимрӣ ва Яиил; ва аз ба-нӣ-Ософ — Закаръёху ва Маттанъёху;

14. Ва аз банӣ-Ҳеймон — Яҳиил ва Шимъӣ; ва аз банӣ-Едугун — Шамаъё ва Узиял.

15. Ва онҳо бародарони худро чамъ карда, тақдис наму-данд, ва бар тибқи фармони подшоҳ, ки мувофиқи каломи Худованд буд, барои татҳири хонаи Худованд омаданд.

16. Ва коҳинон андаруни хонаи Худованд дохил шуданд, то ки онро татҳир намоянд, ва тамоми начосатро, ки дар маъбади Худованд ёфтанд, ба сахни хонаи Худованд баро-варданд, ва левизодагон онро гирифта, ба ҷониби водии Қидрӯн бурданд.

17. Ва дар рузи якуми моҳи якум ба тақдис кардан шу-рӯъ намуда, дар рӯзи ҳаштуми моҳ ба равоқи Худованд даромаданд, ва ҳашт рӯз хонаи Худовандро тақдис карданд, ва дар рӯзи шонздаҳуми моҳи якум ба анҷом расониданд.

18. Ва андаруни қаср назди подшоҳ Ҳизқиё омада, гуф-танд: «Тамоми хонаи Худовандро: қурбонгоҳи қурбониҳои сӯхтаниро бо тамоми колои он, ва мизи нони тақдимро бо тамоми колои он татҳир намудем;

19. Ва тамоми колоеро, ки подшоҳ Оҳоз дар вақти под-шоҳии худ, дар натиҷаи хиёнати худ, поймол карда буд, тайёр карда, тақдис намудем, ва инак онҳо назди қурбон-гоҳи Худованд аст».

Дар маъбад аз нав ибодати Худо ба амал меояд.

20. Ва подшоҳ Ҳизқиё бомдодон бармаҳал бархост, ва сарварони шаҳро чамъ карда, ба хонаи Худованд баромад.

21. Ва онҳо ҳафт гов, ва ҳафт кӯчқор, ва ҳафт барра, ва ҳафт нарбуз оварданд, то ки барои салтанат ва барои қудс ва барои Яҳудо қурбонии гуноҳҳо бишавад; ва ӯ ба ба-нӣ-Ҳорун амр фармуд, ки онҳоро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ бар қурбонгоҳи Худованд тақдим кунанд.

22. Ва говро куштанд, ва коҳинон хунро гирифта, бар қурбонгоҳ пошиданд; ва кӯчқорро кушта, хунро бар қурбонгоҳ пошиданд; ва баррагонро кушта, хунро бар қурбонгоҳ пошиданд.

23. Ва нарбузҳои каффораи гунохро ба хузури подшоҳ ва ҷамоат оварданд, ва дастҳои худро бар онҳо гузоштанд,
24. Ва коҳинон онҳоро куштанд, ва хуни онҳоро барои каффораи гуноҳҳо бар қурбонгоҳ пошиданд, то ки бар тамоми Исроил каффора шавад; зеро подшоҳ фармуда буд, ки қурбонии сӯхтани ва қурбонии гуноҳҳо барои тамоми Исроил тақдим карда шавад.
25. Ва ӯ левизодагонро бо санҷҳо, барбатҳо ва удҳо мувофиқи амри Довуд ва Ҷоди ғайбгӯи подшоҳ ва Нотони набӣ дар хонаи Худованд гузошт, зеро ки ин амр аз ҷонниби Худованд ба воситаи анбиёи ӯ фармуда шуда буд.
26. Ва левизодагон бо асбоби Довуд, ва коҳинон бо қар-найҳо истоданд.
27. Ва Ҳизқиё амр фармуд, ки қурбонии сӯхтаниро бар қурбонгоҳ тақдим намоянд, ва ҳангоме ки ба тақдим қардани қурбонии сӯхтани шурӯъ намуданд, сурудхонӣ барои Худованд ва навохтани қарнайҳо ва асбоби Довуд, подшоҳи Исроил, оғоз ёфт.
28. Ва тамоми ҷамоат сачда мекарданд, ва муғанниён месуруданд, ва қарнайҳоро менавохтанд; ҳамаи ин то вақти анҷом ёфтани қурбонии сӯхтани давом қард.
29. Ва ҳамин ки қурбонии сӯхтани анҷом ёфт, подшоҳ ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, зону зада, сачда қарданд.
30. Ва подшоҳ Ҳизқиё ва сарварон ба левизодагон амр фармуданд, ки Худовандро бо суханони Довуд ва Ософи ғайбгӯӣ мадҳ кунанд; ва онҳо ба ваҷд омада, мадҳ қарданд, ва зону зада, сачда бурданд.
31. Ва Ҳизқиё ҷавоб гардонида, гуфт: «Алҳол вазифаи худро ба ҷо овардед, пас наздик омада, забҳҳо ва қурбониҳои шукронаро барои хонаи Худованд биёред». Ва ҷамоат забҳҳо ва қурбониҳои шукрона оварданд, ва ҳар каси валинеъмат қурбонии сӯхтани овард.
32. Ва шумораи қурбонии сӯхтание ки ҷамоат оварданд, ҳафтад гӯв, сад кӯчқор ва дусад барра буд; ҳамаи инҳо қурбонии сӯхтани барои Худованд буд.

33. Ва дигар қурбониҳои муқаддас — шашсад гов ва се ҳазор гӯсфанд буд.

34. Аммо қоҳинон кам буданд, ва ба пӯст кандани ҳамаи қурбониҳои сӯхтанӣ қувваташон намерасид; ва бародаронашон левизодагон ба онҳо мадад расониданд, то даме ки қоранҷом ёфт ва то даме ки қоҳинон худро тақдис карданд; зеро ки левизодагон дар тақдис кардани худ, назар ба қоҳинон, бештар ростдил буданд.

35. Ва низ қурбониҳои сӯхтанӣ бо қарбуи қурбониҳои саломатӣ ва бо ҳадияҳои рехтанӣ барои қурбониҳои сӯхтанӣ бисъёр буд; ва хизмати хонаи Худованд дуруст ба ҷо оварда шуд.

36. Ва Ҳизқиё ва тамоми қавм шодӣ карданд, ки Худо қавмро омода гардонид ба буд, зеро ки ин ба таври ғайри-ҷашмдошт ба амал омад.

БОБИ СИЮМ

Тайёрӣ ба иди фисҳ.

1. Ва Ҳизқиё ба тамоми Исроил ва Яҳудо фиристод, ва низ номаҳо ба Эфроим ва Менаше навишт, то ки ба хонаи Худованд ба Ерусалим биёянд, ва фисҳро барои Худованд Худои Исроил ба ҷо оваранд.

2. Ва подшоҳ, ва сарваронаш, ва тамоми ҷамоат дар Ерусалим машварат намуда, қарор доданд, ки фисҳро дар моҳи дуум ба ҷо оваранд;

3. Зеро ки натавонистанд онро дар вақташ ба ҷо оваранд, чунки қоҳинон ба миқдори зарурӣ тақдис наёфта ва қавм дар Ерусалим ҷамъ нашуда буданд.

4. Ва ин дар назари подшоҳ ва дар назари тамоми ҷамоат писанд омад,

5. Ва қарор доданд, ки дар тамоми Исроил, аз Беэр-Шобаъ то Дон, ҷор зананд, ки омада, фисҳро барои Худо-ванд Худои Исроил дар Ерусалим ба ҷо оваранд; зеро муддати

зиёдест, ки онро ба тавре ки навишта шудааст, ба чо наовардаанд.

6. Ва шотирон бо номаҳои подшоҳ ва сарваронаш ба тамоми Исроил ва Яҳудо рафта, бар тибқи амри подшоҳ гуфтанд: «Эй банӣ-Исроил! Сӯи Худованд Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил рӯчӯъ намоед, ва Ӯ сӯи растагороне ки аз дасти подшоҳони Ашшур дар миёни шумо боқӣ мондаанд, рӯчӯъ хоҳад кард;

7. Ва мисли падарон ва бародарони худ набошед, ки онҳо ба Худованд Худои падарони худ хиёнат карданд, ва Ӯ онҳоро гирифтори харобӣ гардонид, чунон ки шумо мебинед;

8. Алҳол мисли падарони худ гарданкашӣ накунед, дасти байат ба Худованд диҳед, ба қудси Ӯ, ки онро то абад тақдис намудааст, омада, Худованд Худои худро ибодат кунед, ва Ӯ оташи ғзаби Худро аз шумо хоҳад баргардонид.

9. Зеро вақте ки шумо сӯи Худованд рӯчӯъ намоед, бародарон ва писарони шумо аз ҷониби асиркунандагони худ марҳамат хоҳанд дид, ва ба ин замин хоҳанд баргашт, зеро ки Худованд Худои шумо карим ва раҳим аст, ва агар сӯи Ӯ рӯчӯъ намоед, Ӯ аз шумо рӯй нахоҳад гардонид».

10. Ва шотирон дар замини Эфроим ва Менашше то худуди Забулун шаҳр ба шаҳр мегузаштанд, валекин бар онҳо механдиданд ва онҳоро истехзо мекарданд.

11. Фақат баъзе қасон аз Ошер ва Менашше ва Забулун гардан фуруварда, ба Ерусалим омаданд.

12. Дар Яҳудо низ яди Худо буд, ки ба онҳо якдилӣ ато намуд, то ки ҳукми подшоҳ ва сарваронро бар тибқи каломи Худованд ба чо оваранд.

13. Ва қавми зиёде дар Ерусалим ҷамъ шуданд, то ки иди фисҳро дар моҳи дуҷум ба чо оваранд, — ҷамоати бағо-ят сершумор буданд.

14. Ва бархоста, қурбонгоҳҳоеро, ки дар Ерусалим буд, вайрон карданд, ва ҳамаи қурбонгоҳҳои бухурро вайрон карда, андаруни наҳри Қидрӯн партофтанд.

Ба таври ҷиддӣ риоя кардани иди фисҳ ва рӯзҳои дигар.

15. Ва дар рӯзи чордахуми моҳи дуҷум барраи фисҳро забҳ карданд; ва коҳинон ва левизодагон хиҷолат кашида, худ-ро тақдис намуданд, ва қурбониҳои сӯхтани ба хонаи Ху-дованд оварданд.

16. Ва дар ҷойҳои худ, мувофиқи дастуруламали худ, бар тибқи Тавроти Мусо, марди Худо, истоданд; коҳинон хунро аз дасти левизодагон гирифта, мепошиданд.

17. Азбаски бисъёре аз ҷамоат худро тақдис накарда буданд, левизодагон мутассадӣ шуданд, ки барои ҳар касе ки татҳир наёфтааст, барраи фисҳро забҳ карда, варо барои Худованд тақдис намоянд.

18. Зеро ки аксари қавм, бисъёре аз Эфроим ва Менаш-ше, Иссокор ва Забулун татҳир наёфта буданд, ва фисҳро на бар тибқи он чи навишта шудааст, хӯрданд, зеро ки Ҳизқиё дар ҳақи онҳо дуо хонда, гуфт:

19. «Худованди пурэхсон ҳар касро, ки дилаш моил шудааст, ки Худоро, яъне Худованд Худои падаронашро ҷӯё шавад, хоҳад омурзид, агарчи вай ба татҳири муқаддас мувофиқ набошад».

20. Ва Худованд дуои Ҳизқиёро иҷобат намуда, қавмро омурзид.

21. Ва банӣ-Исроил, ки дар Ерусалим буданд, иди фатирро ҳафт рӯз бо шодмонии азим ба ҷо оварданд, ва левизодагон ва коҳинон, бо асбоби ҳамду санои Худованд, ҳар рӯз Худовандро мадҳ мекарданд.

22. Ва Ҳизқиё ба ҳамаи левизодагоне ки аз хизмати Худованд фаҳми некӯ доштанд, суҳанони дилҷӯй гуфт; ва ҳафт рӯз хӯроки идона хӯрданд, қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд, ва Худованд Худои падарони худро ҳамду сано гуфтанд.

23. Ва тамоми ҷамоат машварат намуда, қарор доданд, ки ҳафт рӯзи дигар ид кунанд; ва ҳафт рӯз хурсандӣ карданд.

24. Зеро ки Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, барои ҷамоат ҳазор сар гов ва ҳафт ҳазор сар гӯсфанд бахшиш кард, ва сар-варон барои ҷамоат ҳазор сар гов ва даҳ ҳазор сар гӯсфанд бахшиданд; ва аксари коҳинон худро тақдис намуданд.

25. Ва тамоми ҷамоати Яҳудо, ва коҳинон ва левизода-гон, ва тамоми ҷамоате ки аз Исроил омаданд, ва ғарибоне ки аз замини Исроил омаданд, ва онҳое ки дар Яҳудо сокин буданд, хурсандӣ карданд.

26. Ва шодмонии азиме дар Ерусалим ба амал омад, зеро ки аз айёми Сулаймон ибни Довуд, подшоҳи Исроил, мисли он дар Ерусалим ба амал наомада буд.

27. Ва коҳинон ва левизодагон бархоста, қавмро баракат доданд, ва овози онҳо мустачоб шуд, ва дуои онҳо ба мас-кани қудси Ў, ба осмон расид.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Несту нобуд кардани бутҳо, ва ислоҳоти дигари Ҳизқиё.

1. ВА баъд аз анҷом ёфтани ҳамаи ин, ҳамаи исроилиёне ки дар шаҳрҳои Яҳудо буданд, берун омада, сутунҳоро шикастанд, Ашераҳоро маҳв карданд, баландиҳо ва қурбонгоҳҳоро аз тамоми Яҳудо ва Бинъемин ва Эфроим ва Менашше то ба охир барҳам доданд; ва тамоми банӣ-Исроил, ҳар кас ба мулки худ, ба шаҳрҳои худ баргаштанд.

2. Ва Ҳизқиё коҳинон ва левизодагонро бар навбатҳои онҳо гузошт, то ки ҳар яке аз коҳинон ва левизодагон, мувофиқи хизмати худ, барои қурбониҳои сӯхтанӣ, ва қурбониҳои саломатӣ, барои хизматгузорӣ, барои мадҳ кардан ва ҳамду сано гуфтан назди дарвозаҳои ўрдугоҳи Худованд ҳозир бошанд.

3. Ва подшоҳ ҳиссае аз молу мулки худ барои қурбониҳои сӯхтанӣ ҷудо кард: барои қурбониҳои сӯхтаниӣ субҳ ва шом ва барои қурбониҳои сӯхтаниӣ шанбеҳо ва навмоҳҳо ва идҳо, чунон ки дар Тавроти Худованд навишта шудааст.

4. Ва ба қавме ки дар Ерусалим сокин буданд, амр фармуд, ки ҳиссае барои коҳинон ва левизодагон бидиҳанд, то ки ба Тавроти Худованд бо чидду ҷаҳд машғул бошанд.
5. Ва ҳангоме ки ин амр интишор ёфт, банӣ-Исроил навбари гандум, шираи ангур ва рағғани зайтун ва асал ва ҳар маҳсули саҳроро ба фаровонӣ доданд, ва аз ҳама чиз ушри зиёде оварданд.
6. Ва банӣ-Исроил ва Яҳудо, ки дар шаҳрҳои Яҳудо сокин буданд, — онҳо низ ушри говон ва гӯсфандон ва ушри вақфҳоро, ки барои Худованд Худои онҳо бахшида шуда буд, оварданд, ва тӯда-тӯда карда ба миён гузоштанд.
7. Дар моҳи сеюм ба гузоштани тӯдаҳо шурӯъ намуда, дар моҳи ҳафтум анҷом доданд.
8. Ва Ҳизқиё ва сарварон омада, тӯдаҳоро диданд, ва Худованд ва қавми Ӯ Исроилро муборак хонданд.
9. Ва Ҳизқиё аз коҳинон ва левизодагон дар бораи он тӯдаҳо пурсид.
10. Ва Азаръеи саркоҳин, ки аз хонадони Содӯк буд, ба ӯ ҷавоб гардонид, гуфт: «Аз он вақте ки ба овардани ионат барои хонаи Худованд шурӯъ карданд, мо хӯрдем ва сер шудем, ва миқдори зиёде боқӣ монд, зеро ки Худованд қавми Худо баракат додааст; ва он чи боқӣ мондааст, ҳамин миқдори азим аст».
11. Ва Ҳизқиё амр фармуд, ки анборҳо дар хонаи Худо-ванд барпо кунанд. Ва барпо карданд.
12. Ва ионат ва ушр ва вақфҳоро бекаму кост оварда монданд; ва Конанъёҳуи левизода бар онҳо раис буд, ва бародараш Шимъй — муовини ӯ.
13. Ва Яҳиил ва Аззъёҳу ва Ноҳат ва Асоил ва Яримӯт ва Юзобод ва Элиил ва Исмаҳъёҳу ва Маҳат ва Баноёҳу, мувофиқи фармони подшоҳ Ҳизқиё ва Азаръёҳу, раиси хонаи Худо, зери дасти Конанъёҳу ва бародараш Шимъй амалдор буданд.

14. Ва Қӯре ибни Йимнои левизода, ки дарбони дарвозаи шаркӣ буд, бар хайроти Худо муваккал шуд, то ки ионатҳои Худованд ва вақфҳои муқаддасро тақсим кунанд.

15. Ва зери дасти ӯ Идан ва Минъёмин ва Ешуо ва Шамаъёху ва Амаръёху ва Шаканъёху дар шаҳрҳои коҳинон буданд, то ки ба бародарони худ, хоҳ калон бошанд хоҳ хурд, бар ҳасби гурӯҳҳои бекаму кост тақсим кунанд,

16. Илова бар онҳое ки аз синни сесола ва болотар дар рӯйхати мардҳо дохил буданд, яъне ҳамаи онҳое ки ба хонаи Худованд барои кори ҳаррӯза, барои хизмати худ, ба навбатдории худ, бар ҳасби гурӯҳҳои худ меомаданд,

17. Ки ба он рӯйхат коҳинон бар ҳасби хонаводаҳои онҳо, ва левизодагон аз синни бистсола ва болотар, бар ҳасби навбатдорӣҳои онҳо, бар ҳасби гурӯҳҳои онҳо дохил буданд,

18. Ва ба он рӯйхат ҳамаи кӯдаконашон, занон ва писарон ва духтаронашон, яъне тамоми ҷамоати онҳо дохил буданд, зеро ки онҳо худро аз сидқи дил барои хизмати муқаддас тақдир карда буданд.

19. Ва барои банӣ-Ҳорун, яъне коҳиноне ки дар қитъаҳои ҳаволии шаҳрҳои сокин буданд, дар ҳар шаҳр шахсон ном ба ном таъин шуданд, то ки ба ҳамаи мардонҳои коҳинон ва ба ҳамаи левизодагоне ки дар рӯйхат дохиланд, ҳиссаҳо бидиҳанд.

20. Ва Ҳизқия дар тамоми Яҳудо ҳамин тавр амал кард; ва он чи дар назари Худованд Худои ӯ некӯ ва мақбул ва амин буд, ба амал овард.

21. Ва ҳар амалеро, ки барои хизмати хонаи Худо, барои риояи Таврот ва аҳком, барои ҷустани Худои худ иқдом намуд, ӯ бо тамоми дили худ иҷро кард ва муваффақият ёфт.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Тоҳтутози Санҳериб. Валангор шудани Яҳудо.

1. БАЪД аз ин корҳои сидку вафо, Санҳериб, подшоҳи Ашшур омада, ба Яҳудо дохил шуд, ва назди шаҳрҳои хисордор ӯрду зада, онҳоро барои худ мехост забт намояд.
2. Ва Ҳизқиё дид, ки Санҳериб омадааст, ва қасд до-рад ба муқобили Ерусалим ҷанг кунад.
3. Ва ӯ бо сарварон ва паҳлавонони худ машварат намуда, қарор дод, ки оби чашмаҳои беруни шаҳро банд кунад, ва онҳо ба ӯ мадад расониданд.
4. Ва қавми зйёде ҷамъ шуданд, ва ҳамаи чашмаҳо ва наҳреро, ки аз миёни кишвар ҷорӣ мешуд, банд карда, гуфтанд: «Чаро подшоҳони Ашшур омада, оби фаровон ёбанд?»
5. Ва ӯ қувват гирифт, ва тамоми ҳисори вайронро таъ-мир намуда, онро то бурҷҳо баланд кард, ва ҳисори дигаре аз беруни он сохт, ва Миллӯро дар шаҳри Довуд мустақкам намуд, ва аслиҳа ва сипарҳои зиёде сохт.
6. Ва сипаҳдоронро бар қавм таъин намуд, ва онҳоро назди худ дар майдони дарвозаи шаҳр ҷамъ кард, ва ҷунин суҳанони дилҷӯй ба онҳо гуфт:
7. «Қавӣ ва далер бошед, аз подшоҳи Ашшур ва аз тамо-ми анбӯҳе ки бо ӯст, натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро қуввате ки бо мост, аз қуввате ки бо ӯст, бештар аст.
8. Бо ӯ бозуи башар аст, вале бо мо Худованд Худои мост, ки Ӯ ба мо ёварӣ хоҳад намуд ва дар ҷангҳои мо хоҳад ҷангид». Ва қавм ба суҳанони Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, эътимод карданд.

Санҳериб сокинони Ерусалимро метарсонад ва қуфр мегӯяд.

9. Баъд аз ин, Санҳериб, подшоҳи Ашшур, навкарони худро ба Ерусалим фиристод, — дар сурате ки худаи дар Локиш буд, ва ҳамаи ҳукуматдоронаш бо ӯ буданд, — то ки ба Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, ва ба тамоми аҳли Яҳудо, ки дар Ерусалим буданд, бигӯянд:

10. «Санҳериб, подшоҳи Ашшур, чунин мегӯяд: "Бар чӣ шумо таваккал мекунед, ки дар Ерусалим дар ҳолати му-ҳосира нишастаед?"

11. Ҳизқиё, охир, шуморо иғво медиҳад, бо гуруснагӣ ва ташнагӣ меҳаҳад шуморо ба ҳалокат расонад, ва мегӯяд: Худованд Худои мо моро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо хоҳад кард.

12. Ҳамин Ҳизқиё, охир, баландиҳо ва қурбонгоҳҳои Ҷуро барҳам додааст, ва ба аҳли Яҳудо ва Ерусалим сухан ронда, гуфтааст: пеши як қурбонгоҳ сачда баред ва бар он бухур бисӯзонед.

13. Шумо, охир, медонед, ки ман ва падаронам ба ҳамаи қавмҳои кишварҳо чӣ кардаем. Оё худоёни халқҳои киш-варҳо тавонистанд замини худро аз дасти ман раҳо кунанд?

14. Аз ҳамаи худоёни ин халқҳо ки падаронам маҳв намудаанд, кист, ки тавониста бошад қавми худро аз дасти ман раҳо кунад, то ки Худои шумо тавонад шуморо аз дасти ман раҳо кунад?

15. Ва алҳол, бигзор шуморо Ҳизқиё ба васваса наан-дозад, ва шуморо ин гуна иғво надихад, ва шумо ба суха-нони ӯ бовар накунед, зеро модоме ки ҳеҷ як худои ҳеҷ як халқ ва мамлакат натавонистааст қавми худро аз дасти ман ва аз дасти падаронам раҳо кунад, пас Худои шумо низ шуморо аз дасти ман раҳо нахоҳад кард"».

16. Ва боз навкарони вай бар зидди Худованд Худо, ва бар зидди бандаи ӯ Ҳизқиё сухан ронданд.

17. Ва номаҳо навишта, Худованд Худои Исроилро таҳқир намуд ва дар ҳаққи ӯ сухан ронда, гуфт: «Чунон ки ху-доёни халқҳои кишварҳо қавми худро аз дасти ман раҳо накардаанд, ончунон Худои Ҳизқиё қавми Худро аз дасти ман раҳо нахоҳад кард».

18. Ва бо овози баланд ба забони яҳудӣ сӯи қавми Ерусалим, ки бар ҳисор буданд, фаръёд заданд, то ки онҳоро тарсонид ва ба ҳарос андохта, шаҳро забт намоянд.

19. Ва дар ҳаққи Худои Ерусалим, мисли худоёни қавмҳои замин, ки маснӯи дасти одамизод мебошанд, сухан ронданд.

Баъд аз дуои Ҳизқийе Худованд лашкари Ашшурро зарба мезанад.

20. Ва подшоҳ Ҳизқийе ва набӣ Ишаъе ибни Омӯс дар ин бобат дуо гуфтанд, ва сӯи осмон фаръед заданд.

21. Ва Худованд фариштае фиристод, ки вай ҳамаи мар-дони чангӣ ва раисон ва сарваронро дар ўрдугоҳи подшоҳи Ашшур нобуд кард. Ва ў шарманда шуда, ба кишвари худ баргашт, ва ба хонаи худои худ даромад, ва онҳое ки аз камараш рӯида буданд, ўро дар он ҷо бо шамшер куштанд.

22. Ва Худованд Ҳизқийе ва сокинони Ерусалимро аз дасти Санҳериб, подшоҳи Ашшур, ва аз дасти ҳама наҷот дод; ва онҳоро аз ҳар тараф ниғаҳбонӣ намуд.

23. Ва бисъёр касон ба Ерусалим ҳадияҳо барои Худованд, ва инъомҳои гаронбаҳо барои Ҳизқийе, подшоҳи Яхудо, меоварданд, ва ў баъд аз он дар назари ҳамаи халқҳо обрӯманд шуд.

Бемориҳои Ҳизқийе ва шифо ёфтани ў.

24. Дар он айём Ҳизқийе бемор шуда, наздик ба мурдан буд, ва сӯи Худованд дуо гуфт, ва Ў варо иҷобат намуда, аломате барояш дод.

25. Валекин Ҳизқийе мувофиқи марҳамате ки ба ў ато шуда буд, рафтор накард, зеро ки дили ў мағрур гардид, ва ғзабе бар ў ва бар Яхудо ва Ерусалим аланга зад.

26. Ва азбаски Ҳизқийе бо сокинони Ерусалим аз ғурури дилаш тавба кард, бинобар ин ғзаби Худованд дар айёми Ҳизқийе бар онҳо фурӯ нарехт.

27. Ва Ҳизқийе сарват ва ҷалоли бағоят зиёде дошт, ва аз баҳри худ ганҷинаҳо барои нуқра ва тилло ва сангҳои гарон-баҳо ва атриёт ва сипарҳо ва ҳар гуна колои нафиса сохт,

28. Ва анборҳо барои маҳсулоти гандум ва шираи ангур ва рағани зайтун, ва охурҳо барои ҳар навъ чорпоён, ва кӯраҳо барои рамаҳо.

29. Ва аз баҳри худ шаҳрҳо сохт, ва паноҳгоҳҳо барои рамаҳои сершумори гӯсфандон ва говон, зеро ки Худо ба ӯ молу мулки бағоят зиёде ато намуд.

30. Ва ҳамин Ҳизқиё манбаи обҳои Чайхуни болоро баста, онҳоро рост ба поён, ба тарафи ғарбии шаҳри Довуд равона кард. Ва Ҳизқиё дар ҳар амали худ муваффақият меёфт.

31. Ва ҳамчунин дар масъалаи элчиёни сарварони Бобил, ки назди ӯ фиристода шуда буданд, то аз аломате ки дар замин зоҳир шуда буд, пурсон кунанд, Худо ӯро тарк кард, то ки ӯро имтиҳон намуда, ҳар чиро, ки дар дилаш буд, бидонад.

32. Ва бақияи аъмоли Ҳизқиё, ва эҳсонҳои дар рӯёи набӣ Ишаъё ибни Омӯс ва дар китоби подшоҳони Яхудо ва Исроил навишта шудааст.

33. Ва Ҳизқиё бо падарони худ хобид, ва ӯро дар пеш-гоҳи мақбараи банӣ-Довуд дафн карданд, ва тамоми аҳли Яхудо ва сокинони Ерусалим ӯро дар вақти фавташ иззату иқром намуданд; ва писараш Менашше ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Подшоҳии Менашше; маъсияти ӯ.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Менашше дувоздаҳсола буд, ва панҷоҳу панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

2. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ба тақлиди корҳои зишти халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд.

3. Ва баландиҳоеро, ки падараш Ҳизқиё вайрон карда буд, аз нав бино намуд, ва қурбонгоҳҳо барои Баалҳо барпо кард, ва Ашераҳо сохт, ва ба тамоми лашкари осмон сачда мебурд, ва онҳоро ибодат мекард.

4. Ва қурбонгоҳҳо дар хонаи Худованд бино намуд, ки Худованд дар бораи он гуфта буд: «Дар Ерусалим исми Ман то абад хоҳад буд».

5. Ва қурбонгоҳҳо барои тамоми лашкари осмон дар ду сахни хонаи Худованд бино намуд.

6. Ва ӯ писаронашро дар дараи Бен-Ҳиннӯм аз оташ гузаронид; ва афсун намуда фол мекушод ва ҷоду мекард, ва бо ҷодугарон ва азоимхонон робита дошт; бисъёр чизҳоро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал меовард, то ки Ӯро ба хашм оварад.

7. Ва ҳайкали бутеро, ки сохта буд, дар хонаи Худо гузошт, ки Худо дар бораи он ба Довуд ва ба писараш Сулаймон гуфта буд: «Дар ин хона ва дар Ерусалим, ки онро аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам, исми Худо то абад хоҳам гузошт,

8. Ва пой Исроилро аз заmine ки барои падарони шумо таъин намудаам, дигар дур нахоҳам кард, ба шарте ки ҳар он чиро, ки Ман ба онҳо дар тамоми шариат ва фароиз ва аҳком ба воситаи Мусо амр фармудаам, ҳамеша нигоҳ дошта, ба ҷо оваранд».

9. Вале Менашше аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалимро то ба дараҷае гумроҳ сохт, ки аз халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил нест карда буд, бадтар рафтор карданд.

10. Ва Худованд ба Менашше ва қавми вай сухан ронд, валекин онҳо гӯш надоданд.

Ба асирӣ афтодани Менашше ва озод шудани ӯ.

11. Ва Худованд сарлашкарони подшоҳи Ашшурро бар онҳо овард, ва Менашшero гирифта, маҳор ба бинияш заданд, ва ӯро бо занҷирҳои мис бастанд, ва ӯро ба Бобил бурданд.

12. Ва ӯ дар тангии худ рӯи Худованд Худои худро ҷӯё шуд, ва ба хузури Худои падарони худ бағоят гардан фурувард;

13. Ва сӯи ӯ дуо гуфт, ва ӯ истифосаи варо шунида, иҷобат намуд, ва ба салтанати вай ба Ерусалим баргардонид, ва Менашше донист, ки Худованд Худост.

14. Ва баъд аз ин, ҳисори беруни шаҳри Довудро ба тарафи ғарбии Чайхун, дар водӣ то даромадгоҳи Дарвозаи моҳиён бино кард, ва онро ба тарафи бурчи ӯфал гардонид, ва бағоят баланд сохт; ва сарварони ҳарбиरो дар ҳамаи шаҳрҳои ҳисордор гузошт.

15. Ва худоёни бегона ва бутро аз хонаи Худованд дур кард, ва ҳамаи қурбонгоҳро, ки дар кӯҳи хонаи Худованд ва Ерусалим бино карда буд, бардошта, аз шаҳр берун партофт.

16. Ва қурбонгоҳи Худовандро аз нав бино кард, ва қурбонҳои саломатӣ ва шукрона бар он забҳ намуд; ва ба аҳли Яҳудо амр фармуд, ки Худованд Худои Исроилро ибодат намоянд.

17. Аммо қавм ҳанӯз дар баландиҳо қурбонӣ мекарданд, лекин ин барои Худованд Худои онҳо буд.

18. Ва бақияи аъмоли Менашше, ва дуо ки сӯи Худои худ гуфтааст, ва суханони ғайбгӯён, ки ба исми Худованд Худои Исроил ба ӯ гуфтаанд, — ҳамааш дар вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

19. Ва дуои ӯ, ва мустақоб шуданаш; ва тамоми гуноҳ ва хиёнаташ; ва ҷойҳое ки ӯ дар онҳо баландиҳо бино карда, Ашераҳо ва санамҳоро гузошта буд, пеш аз он ки гардан фуруварад, — ҳамааш дар навиштаҷоти Хӯзой тасвир ёфтааст.

Фавти Менашше ва подшоҳ шудани Омӯн.

20. Ва Менашше бо падарони худ хобид, ва ӯро дар хонаи ӯ дафн карданд; ва писараш Омӯн ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

21. Дар вақти подшоҳ шуданаш Омӯн бисту дусола буд, ва ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

22. Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли он ки падараш Менашше ба амал оварда буд; ва барои

ҳамаи бутҳое ки падараш Менашше сохта буд, Омӯн қурбонӣ мекард ва онҳоро ибодат менамуд.

23. Вале ӯ пеши Худованд гардан нафуровард, чунон ки падараш Менашше гардан фуруварда буд, балки ӯ, Омӯн, торафт бештар ба маъсият дода шуд.

Фавти Омӯн. Подшоҳ шудани Йӯшиёҳу.

24. Ва навкаронаш ба муқобили ӯ суиқасд карданд, ва ӯро дар хонаи ӯ куштанд.

25. Валекин қавми мамлакат ҳамаи онҳоеро, ки ба муқобили подшоҳ Омӯн суиқасд карда буданд, ба қатл расониданд; ва қавми мамлакат писараш Йӯшиёҳуро ба ҷои ӯ подшоҳ карданд.

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Подшоҳии Йӯшиёҳу; порсоии ӯ, ва ислоҳоте ки ба амал овард.

1. ДАР вақти подшоҳ шуданаш Йӯшиёҳу ҳаштсола буд, ва сию як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

2. Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, ва бо роҳҳои падараш Довуд равона шуда, ба та-рафи рост ё чап майл накард.

3. Ва дар соли ҳаштуми подшоҳии худ, вақте ки ҳанӯз навҷавон буд, ба ҷустани Худои падараш Довуд оғоз кард, ва дар соли дувоздахум ба тоза кардани Яҳудо ва Ерусалим аз баландихо ва Ашераҳо ва бутҳо ва санамҳо шурӯъ намуд.

4. Ва қурбонгоҳҳои Баалҳоро пеши ӯ валангор карданд; ва ҳайкалҳои офтобпарастиро, ки бар болои онҳо буд, шикаста афтонид; ва Ашераҳо, ва бутҳо ва санамҳоро дарҳам шикаст ва гард-гард карда, бар рӯи қабрҳои онҳое ки барояшон қурбонӣ мекарданд, пошид.

5. Ва устухонҳои коҳинонро бар қурбонгоҳҳои сӯзо-нид, ва Яҳудо ва Ерусалимро тоза кард.

6. Ва дар шахрҳои Менаше ва Эфроим ва Шимъун ва ҳатто Нафтоӣ, дар харобазори онҳо, гирдогирд,

7. Қурбонгоҳоро валангор намуд, ва Ашераҳо ва санамҳоро дарҳам шикаста, гард-гард кард, ва ҳамаи ҳайкалҳои офтобпарастиро дар тамоми замини Исроил шикаста афтонид; ва ба Ерусалим баргашт.

Аз нав барқарор шудани ибодати Худо дар маъбад.

8. Ва дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии худ, баъд аз он ки замин ва хонаро тоза кард, Шофон ибни Асальёҳу, ва Маасиёҳуи раиси шахр, ва Юоҳ ибни Юоҳози вақоеънависро фиристод, то ки хонаи Худованд Худои худро мустаҳкам намоянд.

9. Ва онҳо назди Ҳилқиеи саркоҳин омаданд, ва нукра-еро, ки ба Худо оварда шуда буд, ва левизодагони остонабон онро аз дасти Менаше ва Эфроим, ва аз тамоми бақияи Ис-роил, ва аз тамоми Яҳудо ва Бинъемин чамъ карда буданд, супурданд, ва ба Ерусалим баргаштанд.

10. Ва онро ба дасти саркороне ки дар хонаи Худованд таъин шуда буданд, супурданд; ва онҳо онро ба коргароне ки дар хонаи Худованд барои таъмир ва мустаҳкам намудани хона кор мекарданд, доданд.

11. Ва онро ба начорон ва бинокорон доданд, то ки сангҳои тарошида ва забарравҳо барои пайвастании деворҳо ва пӯшидани боми хонаҳое ки подшоҳони Яҳудо хароб карда буданд, бихаранд.

12. Ва он одамон аз рӯи вичдон кор мекарданд, ва бар онҳо левизодагон Яҳат ва Убадьёҳу аз банӣ-Марорӣ, ва Закарёе ва Машуллом аз банӣ-қаҳотиен барои назорат кардан таъин шуда буданд; ва аз левизодагон ҳар касе ки на-вохтани асбоби мусиқӣ аз дасташон меомад.

13. Ва бар ҳаммолон низ гумошта шуда буданд, ва онҳо ба ҳамаи коргароне ки бо ҳар навъ корҳо шуғл доштанд, назорат

мекарданд; ва аз левизодагон котибон ва нозирон ва дарбонон буданд.

Китоби Тавроти Мусо ёфт шуд.

14. Ва ҳангоме ки нуқраи ба хонаи Худованд дохилшуда-ро берун меоварданд, Ҳилқийи коҳин китоби Тавроти Худовандро, ки ба воситаи Мусо дода шуда буд, ёфт.

15. Ва Ҳилқий ба Шофони котиб хитоб намуда, гуфт: «Китоби Тавротро дар хонаи Худованд ёфтаам». Ва Ҳилқий он китобро ба Шофон дод.

16. Ва Шофон китобро назди подшоҳ овард, ва дар айнаи ҳол ба подшоҳ хабар дода, гуфт: «Ҳар коре ки ба бандогонат супурда шудааст, онҳо ба ҷо меоваранд;

17. Ва нуқраеро, ки дар хонаи Худованд буд, берун оварданд, ва онро ба дасти гумоштагон ва ба дасти саркорон супурданд».

18. Ва Шофони котиб ба подшоҳ хабар расонида, гуфт: «Ҳилқийи коҳин китобе ба ман додааст». Ва Шофон онро ба ҳузури подшоҳ хонд.

19. Ва ҳангоме ки подшоҳ суханони Тавротро шунид, ли-боси худро ҷок зад.

20. Ва подшоҳ ба Ҳилқий ва Аҳиком ибни Шофон ва Абдун ибни Мико ва Шофони котиб ва Асои навқари подшоҳ амр фармуда, гуфт:

21. «Биравед ва аз Худованд барои ман ва барои бақияи Исроил ва Яҳудо дар бораи суханони ин китоби ёфтшуда илтиҷо намоед, зеро ғазабӣ Худованд, ки бар мо аланга гирифтааст, бузург аст, аз барои он ки падарони мо каломӣ Худовандро риоя накардаанд, то ки мувофиқи ҳар он ҷи дар ин китоб навишта шудааст, амал намоянд».

Сухани Ҳулдои набия.

22. Ва Ҳилқиё ва онҳое ки подшоҳ амр фармуд, назди Ҳулдои набия, зани Шаллум ибни Тоқхат ибни Ҳасрои посбони либосҳо, ки дар Ерусалим, дар маҳаллаи дуёми он сукунат дошт, рафтанд, ва бо вай дар ин бобат сухан ронданд.
23. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ба касе ки шуморо назди ман фиристодааст, бигӯед:
24. Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате бар ин макон ва бар сокинонаш хоҳам овард, — ҳамаи лаънатҳоеро, ки дар ин китоб, ки онро пеши подшоҳи Яҳудо хондаанд, навишта шудааст;
25. Азбаски онҳо Маро тарк карда, ба худоёни дигар бухур сӯзондаанд, то ки Маро бо тамоми амали дастҳои худ ба ҳашм оваранд, ғазаби Ман бар ин макон аланга гирифтааст, ва хомӯш нахоҳад шуд.
26. Ва ба подшоҳи Яҳудо, ки шуморо фиристодааст, то ки аз Худованд илтиҷо намоед, чунин гӯед: Худованд Худои Исроил дар бораи суханоне ки шунидаӣ, чунин мегӯяд:
27. Азбаски дили ту нарм шудааст, ва дар вақти шунидани суханони Худо дар бораи ин макон ва сокинонаш ба ҳузури Ӯ гардан фурувардаӣ, — ва ба ҳузури Ман гардан фуруварда, либоси худро чок задаӣ, ва ба ҳузури Ман гирья кардаӣ, бинобар ин Ман низ туро иҷобат намудам, мегӯяд Худованд;
28. Инак, Ман туро ба падаронат ҳамроҳ хоҳам кард, ва ту дар мақбараи худ ба саломатӣ гузошта хоҳӣ шуд, ва та-моми он мусибатро, ки Ман бар ин макон ва бар сокинонаш меоварам, чашмони ту нахоҳад дид"». Ва ҷавобро ба подшоҳ расониданд.

Ба қавм эълон карда шудани китоби аҳд, ва дигар ислоҳоти Йӯшиёху.

29. Ва подшоҳ фиристода, ҳамаи пирони Яҳудо ва Ерусалимро ҷамъ кард.
30. Ва подшоҳ ба хонаи Худованд омад, ва тамоми мар-думи Яҳудо ва сокинони Ерусалим бо ӯ буданд,—коҳинон ва

левизодагон ва тамоми қавм аз калон то хурд; ва ӯ ҳамаи суханони китоби аҳдро, ки дар хонаи Худованд ёфт шуд, дар гӯши онҳо хонд.

31. Ва подшоҳ бар минбари худ истод, ва ба ҳузури Худованд аҳд баст, ки Худовандро пайравӣ намоянд, ва аҳком ва шаҳодот ва фароизи ӯро бо тамоми дилу чон риоя кунанд, ва суханони ин аҳдро, ки дар ин китоб на-вишта шудааст, ба ҷо оваранд.

32. Ва ӯ ҳамаи онҳоеро, ки дар Ерусалим ва Бинъёмин буданд, бар ин ӯҳдадор гардонид; ва сокинони Ерусалим мувофиқи аҳди Худо, Худои падаронашон рафтор карданд.

33. Ва Йӯшиёҳу ҳамаи чизҳои зиштро аз ҳамаи заминҳои ки ба банӣ-Исроил тааллуқ дошт, дур кард, ва ҳамаи онҳоеро, ки дар Исроил буданд, водор намуд, ки Худованд Худои худро ибодат кунанд; дар тамоми айёми ӯ онҳо аз пайравии Худованд Худои падаронашон дур нашудаанд.

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Йӯшиёҳу иди фисҳро дар Ерусалим ба ҷо меоварад.

1. Ва Йӯшиёҳу иди фисҳро дар Ерусалим барои Худованд ба ҷо овард; ва барраи фисҳро дар рӯзи чордахуми моҳи якум забҳ карданд.

2. Ва ӯ коҳинро бар навбатдориҳошон гузошт, барои хизмати хонаи Худованд онҳоро таҳрик дод.

3. Ва ба левизодагоне ки тамоми Исроилро таълим медоданд ва барои Худованд такдис ёфта буданд, гуфт: «Сандуки муқаддасро дар хонае ки Сулаймон ибни Довуд, подшоҳи Исроил, бино кардааст, бимонед; ҳочат надорад, ки минбаъд онро бар китфи худ бардоред; алҳол хизмати Худованд Худои худ ва қавми ӯ Исроилро ба ҷо оваред;

4. Ва бар ҳасби хонаводаҳои худ ва гурӯҳҳои худ, чунон ки дар навиштаи Довуд, подшоҳи Исроил, ва дар навиштаи писараш Сулаймон муқаррар карда шудааст, омода шавед;

5. Ва мувофиқи тақсимоти хонаводаҳои бародаронатон, фарзандони қавм, ва мувофиқи тақсимоти хонаводаҳои левизодагон дар қудс биистед.
6. Ва барраи фисхро забҳ кунед, ва худро тақдис намуда, онро барои бародаронатон тайёр кунед, то бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи Мусо гуфтааст, амал намоянд».
7. Ва Йӯшиёху барои фарзандони қавм, яъне барои ҳамаи онҳое ки дар он чо буданд, аз рамаи баррагон ва бузғолагон ба микдори сӣ ҳазор сар, ки ҳамааш барои қурбониҳои фисҳ буд, ва аз говон се ҳазор сар бахшиш кард; инҳо аз молу мулки подшоҳ буд.
8. Ва сарварони ӯ саховат намуда, барои қавм, барои коҳинон ва левизодагон бахшиш карданд: Ҳилқийё ва Закаръёху ва Яҳиил, ки раисони хонаи Худо буданд, ба коҳинон барои қурбониҳои фисҳ ду ҳазору шашсад сар барраю бузғола ва сесад сар гов доданд.
9. Ва Конанъёху ва Шамаъёху ва Натанъил, бародарони ӯ, ва Ҳашабъёху ва Яиил ва Юзобод, сарварони левизодагон, ба левизодагон барои қурбониҳои фисҳ панҷ ҳазор сар бар-раю бузғола ва панҷсад сар гов доданд.
10. Ва хизмат дуруст ба чо оварда шуд, ва коҳинон дар чойҳои худ, ва левизодагон дар гурӯҳҳои худ, бар тибқи фармони подшоҳ истоданд.
11. Ва барраҳои фисхро забҳ карданд, ва коҳинон хун-ро аз дасти левизодагон гирифта, мепошиданд, ва левизодагон пӯсти барраҳоро меканданд.
12. Ва он чиро, ки барои қурбонии сӯхтанӣ буд, ҷудо карданд, то онро мувофиқи тақсимоти хонаводаҳо ба фарзандони қавм бидиҳанд, то ки онҳо, бар тибқи он чи дар ки-тоби Мусо навишта шудааст, барои Худованд қурбонӣ ку-нанд; бо говон низ чунин амал карданд.
13. Ва барраи фисхро, мувофиқи дастуруламал, ба оташ пухтанд; ва қурбониҳои мукаддасро дар дегҳо ва тосҳо ва лаганҳо пухтанд, ва чобукона ба ҳамаи фарзандони қавм тақсим карда доданд.

14. Ва баъд аз он барои худашон ва барои коҳинон тайёр карданд, зеро ки коҳинон, банӣ-Ҳорун, то шомгоҳ бо тақ-дим кардани қурбониҳои сӯхтанӣ ва чарбуҳо банд буданд; ва левизодагон барои худашон ва барои коҳинон, банӣ-Ҳорун, тайёр карданд.

15. Ва муғанниён, банӣ-Ософ, бар тибқи фармони Довуд ва Ософ ва Ҳеймон ва Едун, ки ғайбгӯи подшоҳ буд, дар ҷойҳои худ истоданд, ва дарбонон — назди ҳар дар-воза: барои онҳо ҳоҷат надошт, ки аз сари кори худ дур шаванд, зеро ки бародаронашон левизодагон барои онҳо тайёр мекарданд.

16. Ва тамоми хизмати Худованд дар он рӯз дуруст ба роҳ монда шуд, то ки иди фисхро ба ҷо оваранд ва бар қурбонгоҳи Худованд, мувофиқи фармони подшоҳ Йӯшиёху, қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим намоянд.

17. Ва банӣ-Исроил, ки ҳозир буданд, фисхро дар он вақт, ва иди фатирро ҳафт рӯз ба ҷо оварданд.

18. Ва ҳеҷ иди фисҳ мисли ин дар Исроил аз айёми Самуили набӣ ба ҷо оварда нашудааст; ва ҳеҷ яке аз подшоҳони Исроил мисли ин фисҳе ки Йӯшиёху, ва коҳинон ва левизодагон ва ҳамаи ҳозирони Яҳудо ва Исроил, ва сокинони Ерусалим ба ҷо оварданд, ба ҷо наоварда буд.

19. Ин фисҳ дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии Йӯшиёху ба ҷо оварда шуд.

Фавти Йӯшиёху.

20. Баъд аз ҳамаи ин тадбирҳои ки Йӯшиёху дар маъбад андешид, Накӯх, подшоҳи Миср, сӯи Каркамиш, ки бар Фурот воқеъ аст, барои ҷанг кардан баромад; ва Йӯшиёху ба истиқболи вай берун омад.

21. Ва вай қосидонро назди ӯ фиристода, гуфт: «Маро бо ту, эй подшоҳи Яҳудо, чӣ кор аст? Ман имрӯз ба муқо-били ту набаромадам, балки ба муқобили маконе ки бо он бояд ҷанг кунам, ва Худо ба ман амр фармудааст, ки таъ-чил намоям; аз

Худое ки бо ман аст, даст бикаш, мабо-до Ў туро нобуд кунад».

22. Вале Йӯшиёху рӯи худро аз вай нагардонид, балки либоси худро иваз намуд, то ки бо вай чанг кунад; ва ба суханони Накӯх, ки аз ҷониби Худо буд, гӯш надод, ва ба водии Мачиддӯ омад, то ки чанг кунад.

23. Ва тирандозон ба подшоҳ Йӯшиёху тир андохтанд, ва подшоҳ ба навкаронаш гуфт: «Маро берун баред, зеро ки бағоят бемор шудаам».

24. Ва навкаронаш ӯро аз ароба фуруварда, ба аробаи дуюме ки дошт, савор карданд, ва ӯро ба Ерусалим оварданд, ва ӯ мурд, ва дар мақбараи падаронаш дафн карда шуд; ва тамоми Яҳудо ва Ерусалим барои Йӯшиёху мотам гирифтанд.

25. Ва Ирмиёху дар ҳаққи Йӯшиёху марсия хонд, ва ҳамаи муғанниён ва муғанниягон дар марсияҳои худ то имрӯз дар ҳаққи Йӯшиёху суҳан меронанд, ва он марсияҳо дар Исроил ба ҳукми қонун даромадааст; ва инак, онҳо дар китоби марсияҳо навишта шудааст.

26. Ва бақияи аъмоли Йӯшиёху ва некиҳои ӯ, ки ба навиштаҳои Тавроти Худованд мувофиқ буд,

27. Ва қорҳои ӯ, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Исроил ва Яҳудо навишта шудааст.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Подшоҳии Еҳӯоҳоз.

1. ВА қавми мамлакат Еҳӯоҳоз ибни Йӯшиёхуро гириф-танд, ва ӯро ба ҷои падараш дар Ерусалим подшоҳ карданд.

2. Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯоҳоз бисту сесола буд, ва се моҳ дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

3. Ва подшоҳи Миср ӯро дар Ерусалим сарнагун кард, ва бар мамлакат сад киккар нуқра ва як киккар тилло ҷарима андохт.

4. Ва подшоҳи Миср бародари ӯ Эльёқимро дар Яҳудо ва Ерусалим подшоҳ карда, номи ӯро ба Еҳӯёқим мубаддал намуд; ва Йӯоҳоз бародари ӯро гирифта, ба Миср бурд.

5. Дар вақти подшоҳ шуданаш Ехӯёким бисту панҷсола буд, ва ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва он чи дар назари Худованд Худояш бад буд, ба амал овард.
6. Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба муқобили ӯ лашкар кашид, ва ӯро занҷирбанд кард, то ки ӯро ба Бобил барад.
7. Ва аз колои хонаи Худованд Набукаднесар ба Бобил овард, ва онро дар ибодатхонаи худ дар Бобил гузошт.

Подшоҳ шудани Ехӯёкин.

8. Ва бақияи аъмоли Ехӯёким, ва корҳои зиште ки ӯ кард, ва он чи дар ӯ ёфт шуд, дар китоби подшоҳони Исроил ва Яҳудо навишта шудааст; ва писараш Ехӯёкин ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.
9. Дар вақти подшоҳ шуданаш Ехӯёкин ҳаштсола буд, ва се моҳу даҳ рӯз дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард.
10. Ва баъд аз интиҳои сол, подшоҳ Набукаднесар фирис-тод, ва ӯро бо колои нафисаи хонаи Худованд ба Бобил овард; ва бародари ӯ Сидқиёхуро бар Яҳудо ва Ерусалим подшоҳ кард.

Подшоҳии Сидқиёху.

11. Дар вақти подшоҳ шуданаш Сидқиёху бисту яксола буд, ва ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.
12. Ва он чи дар назари Худованд Худояш бад буд, ба амал овард; пеши Ирмиёи набӣ, ки аз забони Худованд сухан гуфт, гардан нафурувард.
13. Ва низ ба муқобили подшоҳ Набукаднесар, ки ӯро ба Худо қасам дода буд, исьён бардошт; ва гарданкашӣ намуда ва дили худро саҳт гардонида, сӯи Худованд Худои Исроил рӯчӯ накард.
14. Ҳамчунин ҳамаи сарварони қавм, ба тақ-лиди ҳамаи корҳои зишти халқҳо, хиёнати зиёде ба амал оварданд, ва хонаи Худовандро, ки ӯ дар Ерусалим тақдис намуда буд, палид карданд.

Бақияи аҳли Яҳудо ба асири Бобил бурда шуданд.

15. Ва Худованд Худои падаронашон назди онҳо ба воситаи расулони Худ фиристод, ҳар субҳидам гаштаю баргашта равона кард, зеро ки бар қавми Худ ва бар маскани Худ шафқат намуд.

16. Вале онҳо расулони Худоро тамасхур карданд, ва аз суханони ӯ нафрат доштанд, ва анбиёи ӯро хорӣ доданд, то ба ҳадде ки оташи ғазаби Худованд бар қавми ӯ аланга гирифт, ба тавре ки он илочнопазир буд.

17. Ва ӯ подшоҳи калдониёнро бар онҳо овард, ки вай ҷавонони онҳоро дар хонаи муқаддасашон бо шамшер кушт, ва бар ҷавонон ва дӯшизагон ва пирон ва мӯйсафе-дон шафқат нанамуд: ӯ ҳамаро ба дасти вай супурд.

18. Ва вай тамоми колои хонаи Худоро, — хоҳ калон хоҳ хурд, — ва хазоини хонаи Худованд ва хазоини под-шоҳ ва сарваронашро комилан ба Бобил бурд.

19. Ва хонаи Худоро сӯзониданд, ва ҳисори Ерусалимро хароб карданд, ва ҳамаи қасрҳои онро ба оташ сӯзониданд, ва тамоми колои нафисаи онро несту нобуд карданд.

20. Ва онҳоеро, ки аз шамшер боқӣ монда буданд, вай ба Бобил ба асирӣ бурд, ва онҳо ғуломони вай ва писаронаш буданд, то вақте ки салтанати подшоҳи Форс барқарор гардид,

21. То ба амал ояд каломи Худованд, ки бо забони Ирмиё гуфта буд, яъне то вақте ки замин дамгирии шанбе-ҳои худро талофӣ намуд: он дар тамоми айёми харобӣ дам гирифт, то даме ки ҳафтод сол пур шуд.

Амри подшоҳ Куруш дар бораи аз нав барқарор кардани маъбади Ерусалим.

22. Ва дар соли якуми Куруш, подшоҳи Форс, барои он ки каломи Худованд аз забони Ирмиё иҷро шавад, Худо-ванд рӯҳи Куруш, подшоҳи Форсро барангехт, ва ӯ дар та-моми мамлакати худ ҷор андохт ва ба таври хаттӣ низ эълон намуда, гуфт:

23. «Куруш, подшоҳи Форс, чунин мегӯяд: "Ҳамаи мамлакатҳои заминро Худованд, Худои осмон, ба ман додааст, ва Ӯ ба ман амр фармудааст, ки дар Ерусалим, ки дар Яҳудия аст, хонае барои Ӯ бино намоям. Қист аз шумо, аз та-моми қавми Ӯ, ки Худояш бо вай бошад, бархоста биравад"».